

HABITATE TË VJETRA

Habitatet tona të vjetra, mbajne gjurmët e cdo shpirti që
i bëri ato të jetonin, dhe të cdo shpirti që fryn frymë të re.

© 2026 Eri Malsori. Sva prava zadržana.

Knjiga „Habitata të Vjetra“ deo je projekta pasionBlog (pasion.al). Zadržana su sva moralna i zakonska prava na ovu knjigu i na sve što je objavljeno pod istim imenom. Nijedan njen deo ne sme se reprodukovati, distribuirati niti prenositi u bilo kom obliku bez prethodne pisane saglasnosti autora, osim kratkih citata uz navođenje izvora.

Podaci o izdanju

Autor i vlasništvo

Eri Malsori · eridrekaj.com

Objavljeno na

pasion.al

Pravni identitet

NIPT: M67624701N

Kontakt

Za opšta pitanja, zahteve za saradnju ili pitanja autorskih prava:
support@pasion.al

Za pravna pitanja i privatnost:
legal@pasion.al

Odricanje od odgovornosti

Sav materijal u ovoj knjizi je zabavnog karaktera i odraz je mojih ličnih doživljaja u izmišljenim okolnostima. Nema nameru da dajem stručne savete niti da nudim uputstva za posebne situacije, i nijedan tekst ne treba uzimati kao osnovu za donošenje odluka. Svaka sličnost sa imenima ili okolnostima je potpuno slučajna.

U granicama zakona ne snosim odgovornost za postupke koje neko preduzme ili ne preduzme nakon čitanja ovog materijala. Ako vas neka tema ili slična situacija pogodi, podstičem vas da potražite odgovarajuću stručnu pomoć ili savet.

Sadržaj je namenjen punoletnim osobama (18+). © 2016 – 2026 pasionBlog.

Sadržaj

Me shume se nje qira	4
Disa takime nisin me nje shtrengim duarsh, dhe perfundojnele me pyetje qe smarrin pergjigje.	
Pesha e Heshtjes	9
Jo cdo ikje eshte largim. Ndonjehere, lenia e gjerave pas eshte menyra me e rafinuar per te pushtuar nje hapesire. Abela rikthehet, jo per cantat, por per te...	
Pika e Kthimit	15
Ka momente kur heshtja nuk mjafton me dhe loja kerkon nje fitimtar. Nje telefonate e papritur te dielen thyen rutinen e nje shtepie qe fsheh sekrete te ndryshme...	
Rikthim ne Mesime	20
Ti nuk e di kur e djeshmja behet e nersermja, e nermja behet e sotme, a e sotmja behet e djeshme. Ne dashuri, ti kurre nuk e di.	
Rastesi e Qellimshme	25
Nje mengjes me shi te rrebesh behet fillimi i nje loje te heshtur flirti dhe tensioni brenda makines time.	
Loje e Ndaluar	30
Nje tjetër mengjes e con lojen e guximshme te flirit ne nje nivel te ri sensualiteti brenda makines, ndersa pafajesia dhe deshira ndezin atmosferen sekrete.	
Kufinjte	35
Nen driten e nxehte te qershorit dhe larg zhurmes se qytetit, nje takim i ndaluar ne periferi kthehet ne nje loje te nxehte sensuale dhe provokuese mes nje...	
Pyetja qe ndal kohen	44
E di qe eshte nje loje e rrezikshme, por kur sheh ate trup te lidhur qe te sfidon aq afer, zotimet kthehen ne nje vije te holle kufiri...	
Shi i Korrikut	49
Pyetjet nisin te marrin pergjigje dhe pergjigjet ngrene pyetje te reja; ku ndalon Eneda?	
Shkelja e cdo Rregulli	54
Pas diteve te tera loje me shikime e heshtje te qellimshme, xhelozia e fshehur dhe deshira e ndaluar shperthejne pa asnje censure.	

Me shume se nje qira

03.06.2026

Disa takime nisin me nje shtrengim duarsh, dhe perfundojnele me pyetje qe smarrin pergjigje.

E takoj ate per here te pare ne kafe prane universitetit, e prezantuar nga kusherira ime si “vajza qe kerkon nje dhome me qira”, por menyra si me zgjat doren, si me shikon pa turp, me ben ta kuptoj menjehere qe ajo nuk eshte thjesht nje studente kalimtare. Ajo, qe quhet Abela, eshte 21 vjec dhe eshte ketu ne shkoder per nje master shkencor, sic thote, por qe flet me nje qetesi qe ska lidhje me libra apo laboratore, dhe une e gjej veten duke flirtuar me te pa u sforcuar, sikur e njoh prej kohesh.

Nuk i them qe kam te dashur apo qe shtepine time e ndaj me dike tjeter cdo fundjave; nuk me pyet as ajo dhe per momentin ska as rendesi. Por kur kusherira ime flet per banesa me qira si arsyeja e vetme pse Abela eshte ne shkoder, une nderhyj me nje buzeqeshje te menduar keq dhe i them se, nese do, mund te qendroje tek une per ca kohe. Abela nuk eshte se do jetoje plotesisht por do vije nje a dy here gjate javes kur te kete nevojte per te pushuar diku. Por ajo nuk pergjigjet menjehere, vetem me shikon, pi nje gllenjke kafeje dhe buzeqesh lehte, si dikush qe sapo ka marre nje vendim qe mund edhe ta mbaje sekret.

Pas disa ditesh, marr nje mesazh prej saj ne Instagram – nuk shkembyem numra ate dite. Thote se ka deshire te vije te shohi shtepine ku do qendroje per pak dhe te sjelli disa rroba e gjera te tjera personale, si dhe laptopin e saj ku do beje projektet e praktikes. E pranoj menjehere, edhe pse brenda vetem kam aq shume pyetje sa edhe deshira.

Abela nuk vonon te vije pasi me ka shkruar mesazhin dhe me gjen duke shkruar disa shenime per blogun tim, ndersa vrapoj ti hap deren, dhe te ndeshem me nje pamje qe me le pa fjale; cante shpine, cante dore me materiale tjera, xhinse te shkurtera deri ne rrenze dhe nje bluze aq te lehte e te hodhe sa sbesoj se do e vishte dikush tjeter ne tetor. Ajo buzeqesh, si te mos kishte kuptuar efektin qe ka mbi mua, dhe mjaftohet vetem me nje pershendetje e ngulitet ne mes te

dhomes, hap canten e saj per te nxjerre rrobat dhe laptopin, duke u perpjeke te duket e qete, por cdo levizje e saj mua ma heq qetesine e me turbullon mendimet, ndersa lodron neper dhome sikur ka ardhe shume here te tjera.

Nuk pati nevojte ta ftoja brenda por ndersa qendron ne dhome, e therras matane drejt kuzhines te vogel ku kam nje raft me ca pije dhe e pres me nje kola ne dore. Ajo jep nje buzqeshje te lehte si konfirmim pranimi dhe me ben me dore se duhet te shkoj une prane saj me kanacen ne dore – jo ajo. Dhe se kundersiztoj dot miken e re por afrohem, ulemi te dy ne divan dhe e sqaroj;

“Ti do flesh ketu”, i them, “ne divan. Dhe celes nuk te jap dot. Une jam shumicen e kohes duke punuar nga shtepia keshtu qe sdo kemi probleme, vec me ben mesazh.”

Ajo rri e qete tek me degjon, konfirmon se gjithcka eshte ne rregull per te. Dhe nderkohe qe flasim, disi pa kuptuar, ve re se i kam zene komplet hapesiren dhe shikimet i rreshqasin mbi mua, duke me dhene konfuzitet nese jam shume afer a i kam mbylle hapesiren, apo shume larg dhe ka prape hapesire. Syte i marrin ngjyre shkelqyese dhe rrezatojne deshira te heshtura qe mbahen veshtire ne kontroll.

E ndersa flasim, buzet i leviz si me avashtesi, syte i shetisin neper dhome sa here qe e shoh e keshtu shpesh nderrojme turnet. Keshtu me ngjiz nje kuriozitet qe me ndez perprenda, cdo levizje e saj e vogel dyket e qellimshme, dhe ndjej si zemra ime rritet paksa ndersa e perfytyroj se cfare mund te vije me pas.

I afrohem avash, duke ndjere ngrohtesine e trupit te saj prane meje. Deshiroj ti them dicka ne vesh, dicka te vogel, me ze te ulet, por ajo shmanget pak, si te provoje kufijte e lojes qe sa po fillon, e ngadalte, por e kendshme. Prekja e pare eshte e bute; e puth lehte ne sup duke perfituar nga heshtja e saj, dhe ajo nuk reagon, por as nuk largohet. Eshte si nje heshtje e ftohte qe fsheh nje nxehtesi te brendshme.

Kur duart e mia i prekin kofshet e zbuluara komplet, reagimi i saj ishte po ai: qetesi, por trup i ngrohte – jo kundershtrim, vetem nje pranueshmeri e heshtur qe e ben cdo prekje te ndjehet e vecante dhe ftuese per tjetren te ralles.

I afrohem prape dhe e puth po aq lehte ne qafe, nje hap me afer parajsës. Ajo nuk terhiqet as kete here; madje ndjej se i pelqen, ndiej nje dridhje te vogel qe i pershkron trupin. Duart e mia ngrihen mbi fytyren e saj te vogel dhe fillojne ta ledhatojne butesisht ne faqe ne floke, duke studiuar cdo reagim te saj.

Ndersa e shtrengoj pak me afer dhe shkoj drejt buzeve te saj, ajo shmanget, me nje levizje te shpejte dhe te lehte, dhe ngrihet ne kembe. Jo e trembur por konfuze. Shkon drejt dritares, duke i lene syte e mi ta ndjekin akoma me endje ne cdo levizje, dhe nje pjese e brendshme e saj mbetet e fshehur – duke me lene me me shume pikepyetje, te ndara mes deshires dhe kujdesit; zemra me rreh me shpejt ndersa shoh sesi ajo qendron e largët prane dritares.

Ngrihem dhe i afrohem me dy hapa te ngadalte. Duart e mia i pushojne te beli dhe e pershkojne pak, ndersa e shikoj ne sy: “A eshte gjithcka ne rregull?”, e pyes me ze te ulet. Ajo thote vetem: “Kjo eshte e gabuar.”, me nje buzeqeshje te vogel dhe nje dridhje te lehte te buzeve qe tregojne ndjenjen qe fsheh pas fjaleve por dhe friken pas veprave. I them: “asgje nuk po ndodh”, dhe e puth ngadale ne qafe serish. Duart e mia ngrihen prape mbi belin e saj, e terheq me kujdes drejt trupit tim, e shtrengoj pak, aq sa ja ndjej cdo levizje dhe cdo frymemarrje si te jemi zhveshur por nuk jemi akoma e megjithate lehtesisht e kuptoj se ndonese dyshon, kurioziteti e deshira e saj jane po aq reale sa te miat.

Ajo kthehet prane meje, ende konfuze, me syte qe flasin me shume se fjalet. Une e shikoj me kujdes, i afrohem dhe dua ta puth ne buzet qe ne imazhet e mia po i kullojne leng, por ajo shmanget pak, duke konfirmuar kufinjte e saj por qe mendja ime e perkthen si loje

pushtimi.

Duke qendruar keshtu, cdo sekonde e pak me afer ne nje fluks ndjenjash konfuze dhe nje vorbull emocionesh te ngrohta, pa paralajmerim, e puth ne goje, papritmas por plot deshire, dhe ndiej se dicka brenda meje ndizet, si ne buzet e saja qe jo vetem te lengshme, i ka edhe te nxehta.

Ajo qendron ne heshtje, e shokuar ndoshta por e skuqur ne faqe me siguri, e une e terheq ngadale drejt divanit ku po qendronim dhe, kur ulemi, filloj ti zberthej bluzen e saj te holle, duke perfituuar nga qetesia e saj. Kofshet e saj jane te ngrohta dhe te zbuluara qe heret, dhe cdo levizje e trupit te saj me tregon nje deshire te heshtur qe e mban akoma nen kontroll. Ndersa e prek me kujdes, ndiej se sa me shume presim, tensioni vec nxehet e behet nje zjarr qe nuk mund te shuhet.

Pa kuptuar, xhinset e shkurtera i jane zberthyer dhe bytha e saj eshte e ekspozuar, e zbuluar perpara meje dhe vetem mbathjet e holla e mbulojne pak, por jane aq te holla sa i humbasin mes mollezave e per momentin sdo i kerkoj per ti larguar. Por e ledhatoj me kujdes, duke ndjere cdo levizje dhe dridhje te trupit te saj. Duart e mia i ngrihen drejt gjinjve, qe akoma i mban nen bluze, dhe e ul koken mes tyre, duke kerkuar kontakt, duke kerkuar cdo shenje qe tregon se i pelqen. Por ajo ngrin serish, nje heshtje qe ndal cdo fryme timen dhe me kujton se nuk duhet te nxitoj. Per nje moment, ajo ngrihet me vrap nga divani, shkeputet prej meje dhe me shikon sikur kuptoi dicka. Pastaj me thote me ze te turbullt: "Do flasim," dhe largohet jashte, duke harruar cantat, e duke lene pas nje qetesi te ngarkuar me pyetje dhe deshira.

Pesha e Heshtjes

12.06.2026

Jo cdo ikje eshte largim. Ndonjehere, lenia e gjerave pas eshte menyra me e rafinuar per te pushtuar nje hapesire. Abela rikthehet, jo per cantat, por per te perfunduar lojen qe nisi mes heshtjes dhe nje bluze te holle tetori.

Kalojne tri dite te gjata qe nga ai moment kur nxehtesia e dhomes sime nderpritet dhunshem nga ikja e saj e papritur. Jane tri dite ku ajri ne shtepi duket i rende, i ngarkuar me nje elektrizim qe nuk shkarkohet dot. Gjate kesaj kohe, shtepia ime i ngjan nje zyre me dy bote paralele. E dashura ime ka qene e mbytur ne projektet e saj, e fokusuar pas ekranit deri vone, dhe une, po ashtu, i humbur mes rreshtave te kodit dhe afateve qe nuk presin. Kjo rutine pune, ku secili respekton heshtjen e tjetrit per hir te profesionalizmit, ka krijuar nje lloj vakumi te cuditshem. Eshte nje heshtje bashkepunuese, por qe mua me jep lirine e padukshme per te lene mendjen te fluturoje diku tjeter. Perfiton njeriu nga kjo lloj qetesie; kur tjetri eshte i zene duke ndertuar boten e vet, ti e gjen veten duke kerkuar dicka qe te nxjerr nga korniza.

Nuk i shkruaj Abeles ne Instagram, edhe pse gishti me qendron shpesh mbi emrin e saj ne listen e mesazheve. E di qe ajo po pret nje shenje, nje provokim apo nje lloj konfirmimi qe ajo qe ndodhi nuk ishte thjesht nje moment dobesie apo konfuzioni. Por une zgjedh heshtjen. Dua qe mungesa ime te gerryeje kuriozitetin e saj, ashtu si levizjet e saj te qellimshme gerryen qetesine time ate pasdite te pare. Shtepia eshte e heshtur, e mbushur vetem me zhurmen e tastieres, por prania e Abeles ndihet ne cdo cep, pothuajse ne menyre torturuese. Cantat e saj te shpines dhe laptopi mbi divan nuk jane thjesht objekte; jane si nje premtim i harruar qellimisht, nje territor qe ajo e ka markuar me aromen e saj te lehte, nje perzierje vaniljeje dhe lekure te nxehte qe sfidon cdo logjike pune e besnikerie. Cdo here qe kaloj prane divanit, syte me shkojne tek ato canta dhe mendja me kthehet te menyra sesi xhinset e saj te shkurtra u zhduken per nje moment nen duart e mia. E dashura ime eshte larg, qyteti jashte gumezhin, por bota ime tani rrotullohet rreth ketij misterit te fresket qe quhet Abela.

Fati, ose ndoshta deshira ime e pandergjegjshme per ta gjetur, me con ne oborrin e universitetit ku edhe ajo ka studimet e veta. Eshte

nje nga ato ditet ku dielli i tetorit shkelqen fort, por nuk ngroh mjaftueshem. Mes zhurmes se studenteve qe vrapojne pas provimeve dhe leksioneve, syte e mi e gjejne menjehere. Abela eshte aty, e mbeshtetur pas nje peme te vjeter, me nje liber ne dore qe duket se nuk po e lexon. Ka ate getesine e saj karakteristike, ate lloj ftohtesie qe fsheh nje zjarr te brendshem. I afrohem ngadale, duke shijuar momentin kur ajo ndjen pranine time perpara se te me shohe. Kur kthen koken, bebezat i zgjerohen dhe nje buzeqeshje e fshehur i shfaqet ne cep te buzeve. Sigurisht, nuk e ka harruar akoma ate qe ndodhi, nuk pati as kohe...

- I harrove cantat, - i them, duke i qendruar mjaftueshem afer sa te ndjej vorbullen e ngrohte qe leshon lekura e saj. Nuk ka nevojë për pershendetje formale mes nesh; tensioni i ka djegur etiketat tashme. Ajo me shikon pa turp, me syte qe i marrin nje nuance te arte nen rrezet e diellit.

- Nuk i harrova, - pergjigjet me nje ze te ulet, thuajse ne peshperime.

- Thjesht nuk desha mi marr ate dite. Pati shume korrent ne ate dhome.

- Ka ik korrenti, a do me ardh me i marr sot? - e pyes, duke ia mberthyer shikimin dhe duke mos e lene te shmanget.

- Ka ora pese, - buzeqesh ajo, kete here me hapur. - Do vij ti marr me siguri. Perfundimisht.

Koha ecen dhe kur ora shenon pese, qe drita e diellit bie terthorazi ne dhomen time duke krijuar hije te gjata dhe nje atmosfere qe fton per mekate, Abela troket dhe hyn pa pritur ftese. Kete here mban veshur nje bluze prej mendafshi, edhe me te holle se e para, me nje ngjyre kremi qe shkrihet me lekuren e saj. Bluza vizaton pa meshire cdo linje te gjoksit te saj dhe levizja e thithkave nen stofin e holle tregon se ajo nuk ka veshur asgje poshte e nuk besoj se thjesht nga harresa. Ajo ulet ne karrigen prane tavolines sime te punes, duke u rrotulluar ngadale drejt meje, me nje levizje kofshesh qe ma ndal frymemarrjen.

- Erdhe per cantat Abela? - e pyes duke u mbeshtete tek doreza e deres, duke u perpjekur te mbaj nje lloj kontrolli mbi zerin tim.
- Po ca thame ne? - ma kthen ajo, ndersa kalon gishtat neper floket e gjate, duke zbuluar qafen e saj te bardhe dhe te njome.

I afrohem nga pas, pa bere zhurme. Duart e mia pushojne mbi shpatullat e saj. Ndjej kockat e saj te holla dhe butesine e mendafshit. Filloj ti luaj me floket, duke i ndjere si me rrreshqasin mes gishtave si uje i ngrohte. E puth lehte ne qafe, aty ku lekura eshte me e ndjeshme, dhe ndjej se si ajo rrenqethet e tera. Ajo leshon nje psheretime te mbytur, nje tingull qe eshte gjysma dorezim dhe gjysma ftese.

- Kjo loje ska mbaru hala, - i peshperis ne vesh, ndersa buzet e mia prekin supin e veshin e saj.
- Loje me gabime, - thote ajo, duke perseritur te njejten fjali si heren e pare, por kete here zeri i saj nuk ka asnje mbetje frike. Ka vetem nje deshire te eger qe po del jashte cdo kontrolli racional.
- Gabimet skan ken kurr kaq te mira, - i pergjigjem dhe perpara se ajo te thote dicka tjeter, buzet e mia gjejne te sajat.

Puthja eshte e gjate, e lagesht, e uritur. Eshte nje shperthim i te gjithë atyre tri diteve pritje. Buzet e saj te nxehta kerkojne te miat me nje uri qe tregon se vizita e saj nuk ka asnje lidhje me teknologjine apo librat. Ne puthemi ketu, mbi karrige, ndersa duart e mia fillojne te eksplorojne kofshet e saj te zbuluara. Lekura e saj pervelon nen prekjen time dhe ndjej se si muskujt e saj tensionohen dhe leshohen ne nje vallezim sensual.

E ngre peshe, pa i shkeputur buzet e mia nga te sajat, dhe e drejtoj drejt divanit - te njejtë divan ku mund te arratisej para ca ditesh. Kur ajo ulet, reagimi i saj eshte totalisht ndryshe nga hera e pare. Nuk ka me ngrirje apo konfuzion. Ajo shtrihet prapa, duke i lene duart e saj te gjejne floket e mi e te me terheqin poshte. I pushtoj cdo hapesire, cdo frymemarrje. Duart e mia humbasin ne butesine e kofsheve te saj,

duke u ngjitur drejt skajeve te xhinseve qe tani duken si nje pengese e bezdisshme lehtesisht e shmangshme – ia zberthej pak menjehere dhe ja rreshqas vetem pak poshte.

Gishti im i madh leviz pergjate vijes se mbathjeve te saj te holla, duke ndjere lageshtine qe fillon te depertoje permes rrobave. Abela leshon nje renkim te gjate dhe harkon trupin drejt meje kur i zberthej xhinsat plotesisht. Linjat e saj jane perfekte nen driten e arte qe tani po perendon. Gjoksi i saj ngrihet e ulet me shpejtesi, thithkat e saj forcohen nen mendafshin qe tani i rri ngjitur pas trupit nga nxehtesia. I ul buzet mes tyre, duke shijuar cdo rrahje te terbuar te zemres se saj qe rreh ne sinkron me timen.

Duart e saj fillojne te heqin bluzen time me nje lloj urgjence qe nuk e kisha pare me pare. Ndjej thonjte e saj qe me gervishtin lehte kurrizin, duke me kerkuar me shume kontakt, me shume presion. Cdo prekje midis nesh eshte nje shkendije qe ndez nje zjarr me te madh. Ne humbasim ne nje vorbull ndjesish ku koha nuk ekziston me. Vetem frymemarrja e rende e saj ne veshin tim dhe ndjesia e trupit te saj te lemuar nen timin jane reale.

Ndersa gjuha ime eksploron lekuren e saj, nga qafa deri te rrethi i kerthizes, Abela fillon te leshoje tinguj qe tregojne se eshte ne prag te nje shperthimi. Duart e mia pushtojne te pasmet e saj, duke e shtrenguar pas meje, duke i bere trupat tane te shkrihen ne nje te vetem. Tensioni eshte bere nje zjarr qe na djeg te dyve, nje fluks ndjenjash konfuze qe na ka perfshire pa asnje mundesi kthimi.

Papritur, pikerisht kur gjithcka eshte gati te shkoje ne aktin final, ajo ngrihet me nje levizje te shpejte por elegante. Nuk iken si nje e trembur, por si dikush qe e di saktesisht se si ta lere tjetrin ne buze te gremines. Buzet i ka te kuqe, te fryra nga puthjet, dhe syte i shkelqejne nga nje nxehtesi qe nuk mund te fshihet.

- Duhet te iki, - thote ajo me ze te mbytur, duke rregulluar bluzen qe i rri ngjitur pas trupit nga djersa e lehte dhe deshira.

Ajo largohet me te njejten qetesi misterioze me te cilen erdhi, ashtu si heren e pare, duke me lene ne mes te dhomes me frymemarrjen qe ende nuk po kthehet ne normalitet. Teksa dera mbyllet me nje klik te lehte, une kthej syte te divani ku cantat e shpines dhe laptopi jane perseri aty, te paprekura. Buzeqesh me vete ndersa ulem ne vendin ku para pak sekondash ishte trupi i saj i ngrohte. Kete here nuk eshte harrese; eshte nje kartevizite, nje garanci qe ajo do te kthehet perseri. Abela e di qe une jam i burgosuri i kesaj loje, dhe ajo sapo e ka zgjatur denimin tim edhe per pak kohe.

Pika e Kthimit

23.06.2026

Ka momente kur heshtja nuk mjafton me dhe loja kerkon nje fitimtar. Nje telefonate e papritur te dielen thyen rutinen e nje shtepie qe fsheh sekrete te ndryshme pas dere.

E diela ne Shkoder ka nje lloj rendese qe nuk peshon, nje qetesi qe te detyron te perballesh me mendimet qe gjate javes i mbyt me pune. Eshte mesdite dhe shtepia eshte e zhytur ne ate qetesine tipike te fundjaves. E dashura ime nuk erdhi ne Shkoder fare kete fundjave, eshte e zene me disa detaje te fundit te punes se saj dhe duke perfitur nga heshtja e dites se pushimit edhe nga planet e mia – ka qendruar atje... Une jam ule ne divan, syte me shkojne instinktivisht te cantat e Abeles qe qendrojne aty si monumente te nje deshire te paplotesuar, fiks, per te kujtuar se ka akoma pune te paperfunduara dhe koha po ecen. Papritur, telefoni im dridhet mbi tavoline. Nje numer i panjohur, por qe e kuptoj menjehere se i perket asaj – ose te paktën kështu shpresoj. Numrin me siguri e ka pare ne profilin tim ne Instagram, por sa mire qe e gjeti guximin te me marre.

- Alo? – zeri im eshte pak i ngjirur, thuajse tradhtar.

- Je ne shtepi? – degjohet zeri i saj nga ana tjeter. Nuk ka pershendetje, nuk ka pyetje se si jam. Ka vetem nje urgjence te fshehur ne ate pyetje te thjeshte. – Kam cantat aty dhe du me ardh me i marre.

- Ne shpi jam, – i pergjigjem shkurt, duke ndjere se si rrahjet e zemres fillojne te shpejtohen. – Hajde merri!

Nuk kalon as cerek ore dhe trokitja ne dere degjohet, e prere, thuajse kerkuese. Kur e hap deren, Abela nuk duket si studentja e qete e universitetit qe kisha dy dite me pare ne dhome. Syte e saj jane pak te enjtur, sikur nuk ka fjete fare, dhe nje lloj tensioni i dukshem i lexohet ne cdo levizje. Mban veshur nje fustan te thjeshte, te zi, por qe i rri ngjitur pas trupit si nje shtrese e dyte lekure. Sapo hyn brenda dhe dera mbyllet pas saj, ajri ne korridor behet i pajetueshem nga tensioni. Nuk ka me pyetje per cantat. Nuk ka me fjale per gabimet.

Heshtja e saj flet shume; dhe pret qe te veproj une. I njoh mire keto manovra, komunikime te heshtura, shenjta te duarve, syve, rrobave... Pa menduar teper, e kap nga beli dhe e terheq drejt vetes me nje

egersi qe as une nuk e dija se e kisha. Ajo nuk shmanget.

Perkundrazi, duart e saj gjejne menjehere qafen time, duke me terhequr poshte drejt nje puthjeje qe shijon si deshperim dhe kuptoj urine e akumuluar prej ditesh. Eshte nje puthje e eger, ku dhembet ndeshen dhe gjuha kerkon pushtimin total te tjetrit. E mbeshtes pas deres se mbyllur dhe duart e mia fillojne te eksplorojne linjat e trupit te saj permes fustanit te holle.

- Abela... - peshperis mes dy frymemarrjeve te shkurtra sikur dua ti them dicka.

Ajo nuk pergjigjet me fjale - sepse e di qe skam gje per te thene, por me nje renkim qe i del nga thellesia e krahavorit me miraton. Une e ngre peshe, kembet e saj rrethohen menjehere pas belit tim dhe ne perfundojme mbi ate divan qe tashme eshte bere deshmitari i heshtur i gjithë kesaj historie. Kete here nuk ka ndalesa. Nuk ka "duhet te iki". Ka vetem nje dhome qe zien dhe nje dere qe sdo hapet per asnje arsye as urgjence.

Puthjet jane te egra dhe seksi po ashtu, pasionant, thuajse i dhunshem ne menyren se si trupat tane kerkojne te shkrihen. Cdo levizje eshte nje kerkese per me shume. Duart e mia pushtojne cdo centimeter te lekures se saj, duke lene shenja qe deshmojne zoterimin tim mbi te. Abela dorezohet plotesisht; ajo e harkon trupin, thonjte e saj me hyjne ne kurriz dhe frymemarrja e saj shnderrohet ne nje renkim te vazhdueshem - ndersa une jam brenda saj ne dy perpelitje qerpikesh. Ajo eshte e ngrohte, e ngushte, e bute si nje embelsire dhe e shoh si syte e saj qe mbushen me lot - jo nga dhimbja, por nga nje lloj mbingarkese emocionale, nje dorezim kaq i thelle sa e ben te qaje nen peshen e kenaqesise dhe te fajit qe po shijon. Lotet i rreshqasin neper faqe ndersa ajo mbyt zerin pas jastekut, per te mos lejuar qe ofshamat ti dalin jashte dhome; sikur ka frike se do shkojne deri ne kryeqytet e te degjohet "shkaterrimi" i saj i bukur.

Ajo dridhet e tera nen mua, nje rapsodi renkimesh dhe lotesh qe e

bejne kete moment te ndihet pothuajse – nuk guxoj ta quaj – i shenjte. Por nuk ka asgje te shenjte madje as te qete ne kete bashkim; eshte nje perplasje energjish qe na le tedyve te derrmuar, fizikisht dhe shpirtërisht. Egersia e kesaj te diele na ka zhveshur nga cdo maske.

E rrotulloj me shpejtesi mbi divan, duke e vendosur ne pozicionin doggie. Abela mbeshtetet mbi berryla, me kurrizin qe e harkon si nje shigjete e tendosur gati per tu shkrepur. Floket e saj te gjate i bien perpara, duke i mbuluar fytyren, ndersa une e pushtoj nga pas me nje ritem qe nuk njeh me meshire. Cdo goditje e imja shoqerohet me nje renkim te mbytur te saj qe perplasat pas jastekeve te divanit. Duart e mia i mberthehen te kofshet, duke e mbajte fort qe mos me iki nga duart ndersa lekura e saj e nxehte rreshqet nen djersen e lehte qe ka filluar te na mbuloje te dyve. Tensioni eshte aq i larte sa degjoj vetem frymemarrjen e saj te shpejte dhe zhurmen e trupave tane qe perplasen ne ate heshtje te rrezikshme te shtepise. Ajo leshon nje pasthirrme te holle, si nje klithme, kur dora ime i kap floket dhe ia terheq koken pas, duke e detyruar te shohe tavanin ndersa une e zoterroj me nje egersi qe i thyen cdo mbrojtje.

Pa e lene te marre fryme, e kthej serish perballe meje, duke e shtrire ne pozicionin misionar. Syte e saj jane te lagur, te humbur, pothuajse te trembur nga forca e asaj qe po ndodh. I hyj thelle, duke kerkuar jo vetem trupin, por edhe shpirtin e saj. Ajo me mbeshtjell me krahe, duke me shtrenguar sikur po mbytet dhe une jam e vetmja gje qe e mban gjalle. Buzet tona nuk shkeputen, dhe nje shije kripe nga lotet e saj perzihet me nxehtesine e gojes. Derisa ja ve doren ne fytyre, e kthej anash, i mbyll gojen te mos beje tjera klithma derisa ajo ne kulmin e pasionit, i ngre kembet lart dhe i kalon anash trupit tim, duke i mbeshtetur pas shpines sime, duke u hapur plotesisht. Ky dorezim total e ben kontaktin aq intim sa ndjej cdo dridhje te brendshme te saj. Abela fillon te qaje hapur tani, lotet i rreshqasin neper temtha dhe humbasin ne jastek, ndersa trupi i saj kalon ne spazma te njepasnjeshme. Eshte nje perzierje dhimbjeje te embel dhe

nje kenaqesie qe e derrmon. Une i afrohem serish e shtrengoj pas vetes, duke e fshehur fytyren ne qafen e saj, ndersa harrohemi ne ate vorbull qe nuk ka me kthim. Cdo gje tjeter, frikerat, zhurma e qytetit, logjika – eshte zhdukur. Jemi vetem ne te dy, te gozhduar ne kete moment qe djeg cdo gje qe gjen perpara.

—

E shikoj ndersa rregullon veten, akoma e perhumbur. Eshte momenti per ta hedhur hapin qe kam menduar gjate ketyre diteve.

– Abela, – i them me ze te ulet, duke i marre doren. – E di qe masteri ka shpenzime dhe po menoj dicka. Kompania jon ka nevoje vazhdimisht per punetor dhe nse te intereson, mund te vish te punosh aty te zyra jeme.

Ajo ndalon levizjet dhe me shikon me nje vemendje te re. Lotet jane thare tashme, por syte i shkelqejne nga nje lloj shprese e perzier me pasiguri, dhe ca vija mbi faqe nga rimeli.

– Me nej ketu ke me pas shpenzime, – vazhdoj une, – dhe merr edhe nji banes me shoqe pa pas nevoje me ik me vrap cdo here.

Ajo nuk thote “po” menjehere. Vetem me shikon, nje veshtrim qe peshon cdo fjale timen. Nuk ka vendosur asgje fiks, por ideja e shoh qe ka zene vend ne mendjen e saj.

Ne fund, ajo ngrihet, merr cantat qe kete here vertet duhet ti marre, dhe drejtohet nga dera. Perpara se te dale, kthehet dhe me shikon edhe nje here. Konfuze akoma, me thote, “Do flasim”, dhe kete here kjo fjali nuk tingellon si ikje, por si nje fillim i ri.

Dera mbyllet. Une kthehem ne dhomen ku cdo fundjave tjeter ka pase nje tjeter trup, pa e ditur se jeta jone sapo ka hyre ne nje rruge pa kthim, ku Abela nuk eshte me thjesht nje vajze qe kerkon nje dhome me qera, por nje pjese e botes sime qe une sapo u ngaterrova me te – zyrtarisht.

Rikthim ne Mesime

25.06.2026

Ti nuk e di kur e djeshmja behet e nersermja, e nermja behet e sotme, a e sotmja behet e djeshme. Ne dashuri, ti kurre nuk e di.

Kane kaluar vite qekur qendrova aty ne auditor per te marre “dekoraten e ekselences”. Qe atehere, jeta ime ka ecur perpara, por mendimet me mbeten te ankoruara ne ate labirint librash dhe kujtimesh – zyra e Artes. Ne ate zyre nuk isha me ai djali i tretur qe ajo njihte dikur; isha bere burri qe ajo me ndihmoi te gjeja, nje burre i shtyre nga nje deshire qe tregimet nuk mund ta ngopin me.

I dergoj SMS ndersa kaloj andej para zyres, i them se “Kam Amaro dhe cokollata. Po vij te zyra. Mos thuaj jo.” Dhe ajo nuk ka nevoje te pergjigjet se para se te shoh celularin nje tjeter here, jam tek dera. Korridori eshte i heshtur, ehoja e zakonshme e studenteve eshte zevendesuar nga nje qetesi e rende dhe pritese. Nuk trokas! E hap deren dhe e gjej ate ulur pas tavolines, me buzekuqin e saj te erret qe perputhet me intensitetin e veshtrimit te saj. Ajo me sheh me ate auren e saj prej Catherine Zeta-Jones, e sofistikuar, e rrezikshme, dhe plotesisht ne kontroll.

Sapo hy ne zyre, ajri eshte tashme i ngarkuar, si ai ajri i nxehte dhe i dendur qe Arta pershkruante ne rrefimet e saj per klasat e zbrazeta. Nuk ka me nevoje per fjale apo per te kujtuar “vajzat si lule me afat”. Arta qendron aty, me ate buzekuqin e erret qe i jep pamjen e nje aktoreje te viteve '50, gati per te sunduar jo vetem zyren e saj, por cdo puls timin.

Mbi tavoline jane disa lista studentesh qe kane hyre ne master kete vit. Per nje sekonde, syri me kap nje emer te njohur ne nje nga listat; Abela. Buzeqesh me vete duke kujtuar shije sheqeri permby gjuhe. Sa e cuditshme eshte jeta; ndersa une jam mbyllur ketu duke paguar nje qira te vjeter ndjenjash me Arten, bota jashte vazhdon te rrotullohet rreth te njejtave tundime. Por une e le shishen e Amaros dhe cokollatat aty, fiks prane listave me emrat e studenteve. Dhe ngjyrat e karamelave shperndahen mbi bardhesine e raporteve akademike, nje kontrast i gjalle mes rregullit qe shuhet dhe deshires qe po vlon. Hell lengun e erret e bimor ne dy gota te thjeshta qe ajo mban per netet e

gjata te korrigjimeve, lengun e hidhur qe eshte si nje mesazh i pashkruar mes nesh.

“Po ti pas kaq vitesh?”, peshperit ajo, duke pire nje gllenjke te vogel, me syte e saj te zinj qe nuk ndahen nga te mite duke me mate me ate veshtrimin e saj qe nuk te jep liri.

“Shum koh e gjat me i lan sekretet e varrosuna”, i them me ze te ulet. E shoh teksa pi pijen edhe pak, hidherimi i Amaros i mbetet ne buzet e saj. Kete here nuk po e sheh deren; nuk kontrollon per hapa ne korridor apo zilen e telefonit. Kete here, kufiri qe ajo dikur zbatonte, eshte tretur.

Sapo po ulem; ngrihem dhe leviz pas karriges se saj, duke pasqyruar historite qe ne i tregonim dikur njeri-tjetrit. I vendos duart mbi shpatulla, duke ndjere ngrohtesine e lekures permes pelhures se holle te kemishes. Ajo e anon koken pas, syte e saj te erret kerkojne te mite per nje cast para se te mbyllen.

Sa shpejt e dhane efektin dy gllenjkat; buzet tona takohen me ne fund, dhe nuk eshte prekje e lekundur e nje molle te ndaluar, por nje perplasje e nje mije historive te patreguara.

Fillojme ne karrige, nje eksplorim te ngadalte dhe te thelle qe ka shije likerit bimor me sheqer. Duart e mia levizin te qafa e saj, duke ndjeke vijen e holle te nofulles me te njejtin respekt qe kam perdore per ti pershkruar asaj perkujdesjet e mia te kaluara. Ajo me afron, gishtat e saj pleksen ne floket e mi, dhe fryma i ngec teksa une leviz gojen nga buzet e ngrohta te saj, duke shijuar kripen dhe nxehtesine e lekures ne gushe e ne qafe.

Dhe e ngre’. E zhvendos te tavolina e saj e drurit, disa letra bien ne dysheme si nje ujevare e zhurmshe me dallge. E puth aty, duke e mbeshtete mes stilolapsave dhe bojes se shperndare, pa u shkepute asnjehere nga ajo teksa eksploroj harkun e belit te saj. Eshte nje

vallezim pozicionesh – perplasemi ketu mbi tavoline pastaj ne kembe pas murit te librave, ku aroma e letres se vjeter perzihet me parfumin e saj, me puthje te nxehta e te etshme, puthje qe shijojne si alkool dhe karamеле, me nje eksplorim qe nisi ngadale me buzet qe njiheshin pas shume vitesh heshtje. Dora ime futet mes flokeve te saj, duke i terhequr lehte koken pas, ashtu sic une e ajo dikur e mendonim njeri-tjetrin ne historite qe tregonim.

E puth ne qafe, ne vesh, pas veshit, ne qafe serish duke i ndier dihatjet, e puth aty ku pulsi i dridhet si nje zog i zene ne kurth. Ndjej aromen e saj, parfumin e shtrenjte, letrat e vjetra neper zyre, nje magnetizem i papermbajtshem qe na ben te dridhemi.

Duke u mbajte shtrenguar – ulemi mbi tavoline, dhe i hap kofshet e saj mes letrave te fundit qe kane mbete e qe fluturojne ne dysheme si rrjedhe e te njejtёs ujevare. Puthjet behen me te egra, me te etura, si ajo gjuha balkanase qe Arta e pershkruante si te nxehte dhe te etur. Duart e mia eksplorojne cdo hark te trupit te saj, duke i shtrenguar ijet me nje vendosmeri qe nuk kerkon leje. Cdo puthje qe i jap eshte nje premtim i mbajtur, nje menyre per ti thene se studenti qe ajo i ka besuar, eshte bere tashme burri qe ajo ka ndjere gjithmone brenda meje.

Ne kete moment, cdo gje qe kishim thene ne ato pasdite korrigjimesh dhe rrefimesh – u be njesh. E ndjej nxehtesine e trupit te saj, lekuren e ngrohte qe djeg ne cdo centimeter prekjeje. Eshte nje sinkronizim ritmik, nje dorezim i plote ku turpi eshte zhdukur dhe keshte mbetur vetem dashuria qe behej si “ne borxh”, e forte dhe intensive. Tensioni qe eshte djegur per vite, me ne fund shpertheu. Nuk ka me spiunime permes dyerve te hapura, nuk ka me xhelozi per koleget e te kaluares, ka vetem nxehtesine e se tashmes, sinkronizimin ritmik te trupave tane dhe realizimin se studenti me ne fund e ka mesuar te vetmin mesim qe ka vertet rendesi.

Tensioni i zyres eshte bere i paperballueshem. Nuk ka me hapa

misterioze ne korridor apo zile telefoni qe mund te na ndalin. Arta me shtyn me hell ne karrige dhe perkulet mbi mua, frymemarrja e saj e shpejte me rreh ne qafe, dhe syte i shkelqejne nga nje zjarr i heshtur qe nuk mund te fshihet me. Puthjet zgjasin nje perjetesi, duke kaluar nga uria e papermbajtur e nje fruti te vjedhur, te sakesia e ngadalte dhe torturuese e dy njerezve qe njihnin cdo sekret te mendjes se tjetrit, dhe tani po mesojne cdo sekret te trupit.

Rastesi e Qellimshme

25.06.2026

Nje mengjes me shi te rrebesh behet fillimi i nje loje te heshtur flirti dhe tensioni brenda makines time.

Mengjesi nis me nje gri te rende qe duket se ka gllaberuar cdo cep te lagjes. Ora eshte 6:00 dhe bota jashte eshte e mbytur nga nje shi i terbuar qe rreh mbi tavanin e makines me nje muzike e eger klubesh ekstaze, si nje paralajmerim per dicka me te madhe qe do kulmoje. Jam ketu i ulur ne timon, me motorin qe dridhet lehte nen kembet e mia e me nje muzike te lehte ne radio, duke prite Melen. Ajo eshte fqinja ime, nje vajze qe e kam ndjekur gjithmone nga periferia e shikimit tim, duke e studiuar si nje mister qe nuk guxoja ta zgjidhja. Ajo duket e vogel, mbase 18 vjecare, dhe ajo pafajesi e saj ka qene deri me sot nje kufi qe nuk e kam kaluar, por shikimet qe kemi ndare gjithmone - ato sekonda te gjata ku syte tane mbertheheshin dhe nuk leshonin tjetrin - ndertuan nje tension qe dje gjeti rrugen e pare te shperthimit. Sot, ndoshta kam ardhe pak heret por nuk e di oren fiks kur ajo del dhe dua te jem ne kohe...

Dje, kur u ndodh prane meje ndersa po i hidhja uje makines, ishte hera e pare qe degjova zerin e saj. Ishte nje kontakt i shkurter, nje ndihme e vogel qe qellimisht ja kerkova por mjaftoi qe imazhi i saj te me ndiqte gjithe naten, duke me lene me nje kuriozitet qe me ndez perbrenda. Dhe sot, shiu eshte aleati im. Ky shi, qe filloi te binte qe mbreme pasi u lidha ne krevat duke kerkuar ne mendimet e mia per nje mundesi qe te hy ne kontakt me Melen dhe te duket gjithcka rastesore. Keshtu qe pres nje ore te plote ketu me radio ndezur. Koha ecen avash, ashtu si levizjet e saj ne mendjen time. Kur me ne fund, e shoh te dale me nje lloj nxitimi qe e ben edhe me te brishte nen ate rrebesh. Cadren e ka ne dore dhe sikur humbet krejt poshte saj, aq e vogel eshte ajo - jo cadra e madhe. Une dal nga makina per nje sekonde, sa per tu lagur pak si per tu freskuar, dhe pres te me shohi ajo qe te futem serish brenda sikur sapo u ndodha aty rastesisht. Hap deren e pasagjerit ndersa ajo kalon rruges dhe i them: "Hajde te te afroj pak mos rri ne shi."

Ajo nuk refuzon. Ai shi eshte i pameshirshem dhe makina ime duket si nje strehe e vetme ne kete kaos. Sa hapet dera, nje vorbull lageshtie

dhe ajri te ftohte hyn brenda, por sapo ajo ulet, atmosfera ndryshon komplet magjishem. Brenda, kondicioneri eshte ndezur, jo sepse eshte ftohte, por sepse dua qe ajri te mbushet me nxehtesine tone, duke krijuar ate lloj vakumi te cuditshem ku asgje tjeter nuk ka rendesi – e qe ajo te ndihet rehat, nese ka dicka ne mendje, te mund te ma thote pa ndroje.

Mela qendron aty, vetem disa centimetra larg meje. Ka veshur rroba te holla, aq te lehta sa shiu i ka bere te ngjiten pas trupit te saj ne 10 metra qe eci nga dera pallatit – tek dera ime, duke vizatuar pa meshire cdo linje qe deri dje ishte e fshehur. Eshte e imet, e vogel, por format kane filluar ti formesohen tashme. Floket e saj kane nje volum te eger, te lagur ne majat e tyre, dhe ajo ere e fresket e shiut perzihet me nje arome vaniljeje qe vjen nga lekura e saj e nxehte. – Si quhesh?, e pyes, duke bere sikur nuk e di, duke luajtur rolin e dikujt qe sapo ka zbuluar nje thesar.

– Mela, – thote ajo, dhe buzet i levizin me nje avashtesi qe me ben te ndjej nje renqethje te lehte. – Edhe dje mke pyet, – perfundon fjaline duke buzeqesh.

Ne fakt, emrin ja di, por dua ta degjoj serish. Ose eshte vec tentativa ime per te bere dicka. Dhe nisemi avash. Rruget e Shkodres jane te mbytura ne uje tashme, dhe makina me duket se rreshqet si ne nje enderr. Eshte heret, pa diell, dhe duket se eshte gati nate akoma. Dritat e zbehta te kroskotit ndricojne profilin e saj, duke i dhene syve nje nuance shkelqyese qe rrezaton deshira te heshtura. Te pakten mua keshtu me duket. E ngacmoj per shkollen, per perditshmerine e saj, ndersa dora ime qendron mbi kofshen e timonit, por mendja eshte te kofshet e saj qe dalin nga fundi i shkurter, te zbuluara dhe te ngrohta nen driten e dobet.

– Ne cfare viti je ne shkolle, Mela? – e pyes, duke u perpjekur ta mbaj zerin te qete ndersa vemendja ime mbetet e ndare mes rruges qe humbet nen uje dhe asaj levizjeje te lehte kofshesh qe e ben fundin e

saj te shkurter te ngjitet edhe me fort pas lekures. Ajo rregullohet ne ndenjese, me nje lloj qetesie qe te kujton dike qe e di mire efektin qe ka tek tjetri, dhe ma kthen: "Jam maturante." Kjo pergjigje godet ajrin e nxehte te makines si nje celes qe hap nje dere te mbyllur; fakti qe eshte 18 vjec me jep nje lloj "leje" te pashkruar, nje siguri qe kjo loje nuk eshte me thjesht nje flirt kalimtar dhe i ndaluar, por dicka qe ka peshe dhe mundesi reale. Distanca qe mbaja dikur fillon te gerryhet nga kurioziteti, dhe ndjej se si prania e saj mbulon cdo cep te makines, duke krijuar nje vakum ku vetem ne te dy ekzistojme. E shikoj anash, duke vene re sesi buzet i levizin me nje avashtesi qe tregon se po peshon cdo fjale timen, ndersa syte i marrin ate nuancen shkelqyese qe rrezaton deshira te heshtura, njelloj si nje ftese e fshehur per te vazhduar kete loje pyetjesh. Shiu jashte vazhdon te bertase, por brenda makines, e vetmja zhurme eshte ne mendimet e mia.

- A ke ndonje shok qe te pret mas shkolle? Ndonje te fejum?, e pyes, duke e hedhur pyetjen si nje provokim te matur, si nje prove per kufijte e kesaj loje qe sapo ka nisur, te pakten nga ana ime. Ajo kthen koken drejt meje dhe qesh. "Jo," thote shkurt, dhe ajo "jo" peshon me shume se cdo fjale tjeter. Eshte nje ftese e hapur per mua, nje drite jeshile ne kete rruge te erret, jo konfuze, por te panjohur.

I bej nje kompliment per floket, per ate menyre sesi i rrine mbi supet e lagura. Dora ime, pothuajse pa dashje, afrohet drejt flokeve te saj, duke ndjere butesine e tyre qe me rreshqet mes gishtave si uje i ngrohte. Ajo nuk largohet. Madje, ndjej nje dridhje te vogel qe i pershkron trupin, nje lloj nxehtesie te brendshme qe fillon te depertoje permes rrobave te saj te holla. Ndoshta ka dhe pak frike, edhe pse s'duhet te kete.

Ndersa i afrohem shkollës, tensioni ne makine behet pothuajse i prekshem. Shiu jashte bertet, por brenda ka nje heshtje bashkepunuese. E kaloj hyrjen e shkollës qellimisht, duke bere sikur

jam i humbur ne bisede. Kur ajo e veren, thjesht qesh. Nuk ka asnje shenje nxitimi per te zbritur. Ky “gabim i qellimshem” eshte pika e kthimit, moment kur kuptojme te dy se asnjери prej nesh nuk do qe ky udhetim te mbaroje.

- Uh, me duket e kalova, - i them me nje ze pak te ngjirur, duke i kerkuar falje me sy ndersa e studioj me nje lloj urie te akumuluar.

- S’ka gja, - ma kthen ajo, duke u rrotulluar ngadale drejt meje, - “Jam heret boll”.

Por nuk dua te zgjas momente dhe te nxitohem. E pyes nese ka rrjete sociale. “Vetem TikTok,” me thote. Une nuk kam nje llogari te tille, por ne kete moment, ndersa shoh syte e saj qe shkelqejne, e di se do ta hap qe sonte. Do ta kerkoj ate emer, ate imazh, derisa ta kem serish prane meje ne kete habitat tonin te vogel.

Kur me ne fund ndaloj para shkolles per here te dyte, shiu ka filluar te qetesohet pak, por ajri brenda makines mbetet i rende nga deshira. Ajo ben te dale, por perpara se te hapi deren, me hedh nje shikim qe eshte gjysma dorezim dhe gjysma ftese.

- Faleminderit, thote ajo, dhe zeri i saj mbyt cdo tingull tjeter.

Zbret duke lene pas nje shije te mire, nje premtim te pashprehur qe do te kthehet serish. E shikoj teksa largohet dhe e di, me nje siguri te plote, se kjo loje nuk ka mbaruar akoma. Sepse nje dite tjeter, nje vajze si kjo, do ta kisha mbajte ne ajer, krejtesisht te dorezuar ne kete vorbull qe sapo krijuam ne mes te shiut. Por ama e di, qe jam akoma ne kohe...

Loje e Ndaluar

30.06.2026

Nje tjeter mengjes e con lojen e guximshme te flirtit ne nje nivel te ri sensualiteti brenda makines, ndersa pafajesia dhe deshira ndezin atmosferen sekrete.

Mengjeset pasuese jane nje ushtrim durimi. Per disa dite me radhe, e gjej veten te parkuar ne te njejtin vend poshte pallatit, me motorin qe rreh lehte e melodine qe kendon bute ne radio, dhe syte e fiksuar te dera e hyrjes saj, duke prite momentin kur ajo do te shfaqet. Behet fjale per Melen, vajzen e bukur maturante qe po me ben te harroj rregullat e bindjet e mia, madje edhe oraret, e po mbetem rrugeve cdo mengjes per ta prite. Dhe kur me ne fund e shoh te vije prape ne te njejtat shkalle, nisem ec pak e ndaloj makinën fiks prane saj dhe hap deren. Kete here nuk ka nevojë për shumë fjale; ajo thjesht ngjith hapat dhe futet brenda, duke sjelle me vete një energji të re që përmbyt menjehere hapesirën të ngushtë.

Jashtë, natyra sot duket krejtësisht e rehatshme dhe premtuese. Dielli i parë po lind mbi Shkoder, duke shpërndarë një dritë të ngrohtë që zëvendëson hirin e ditëve të kaluara. Mëla duket jashtëzakonisht e këndshme edhe sot. Floket i ka të rregulluara me një volum të eger e joshës, dhe buzët i ka lyer lehte, sa për të dhënë një shkelqim që të rremben vemendjen. Ka veshur një fund të shkurtër që i zbulon kembet e holla dhe lekuren e bardhë, duke krijuar një ndjesi sikur cdo detaj i pamjes së saj sot është menduar mirë, si një ftësë e qëllimshme.

Sot, vogëlushja thuhetse hyjë vete në makine, për prite një ftësë formale nga unë. Sapo më pa, në cep të buzëve i shpërtheu një buzëqeshje e lehte, plot ironi. Ishte një shikim që dukej se thoshte: “Të njoh se sa i keq je,” një qëndrim tipik i një vajze të re që ka filluar të ndjejë pushtetin e saj dhe po kthehet në grua. Ose ndodhja ajo tashmë e di mirë efektin që ka tek unë, dhe kjo siguri e ben edhe më të guximshme.

Nisemi avash dhe unë filloj të ngacmoj më shumë pyetje rreth përditshmerisë së saj. Dua të zbuloj më shumë, të sigurohem që nuk ka ndonjë të dashur që e pret, por mbi të gjitha, dua të kuptoj se sa e gatshme është për të eksploruar këto territore të reja mes nesh – ku ajo

vete po hyn, me kembet e saja. Une e kam jeten dhe te dashuren time, te lehte dhe te kenaqeshme, por perballe tundimit te kesaj vajze, cdo pengese zbehet; ajo pafajesi e saj e perzier me deshire eshte pikerisht ajo qe do te bente me faj cdo mashkull.

Pasi kemi ecur pak dhe ndjej se ajo eshte teresisht e rehatshme ne sedilje, zgjat doren drejt saj. Ne fillim, si pa dashje, dora ime prek kofshet e saj te zbuluara. Eshte e ngorohte dhe e lemuar si nje kukull. Nuk terhiqem; perkundrazi, e mbaj doren aty, duke e lemuar ngadale mbi lekuren e ngrohte, ndersa ajo nuk ben asnje manover per te me larguar. Perkundrazi, qendron e qete. Perfitoj nga kjo qetesi dhe ja coj doren mes kofsheve, mes kembeve, drejt trofeut qe e ruan me kujdes se kush do ja marri, ngadale, lehte, te mos e tremb. Ne kete cast, ajo ben nje levizje te lehte dhe tenton te me largoje doren. Une ia kap doren e saj te vogel e te bute dhe, ne kunderpergjigje, pa e pare ne sy qe te mos e sikletos, ia afroj buzeve dhe ia puth gishtat nje nga nje, ngadale. Ky gjest i matur duket se e qeteson; tensioni i saj zhduket dhe ajo relaksohet plotesisht. Kur e zgjas doren serish drejt kofshes se saj, ajo nuk ben me asnje tentative per te me ndaluar. Dhe me nje levizje te ngadalte dhe te matur, e coj doren me tej, duke depertuar me majat e gishtave ne intimitetin e saj, aty ku ndjej nje pulsime te lehte e te shpejte qe tradhton tensionin e saj te brendshem. Ajo thjesht shikon jashte xhamit, e humbur ne hapesire, por e di mire qe mendja e saj eshte teresisht e perqendruar te levizja ime e radhes, teksa une ia ngre fundin lehte, duke e lene thujse krejtesisht te zbuluar.

Me nje levizje te sigurt te timonit, marr kthesen dhe futem ne nje rrugice te qete e te fshehur, nga ato ku e di mire qe nuk deperton asnje sy i huaj. Qytetin tim e njoh me pellembe, sidomos pas vitesh te tera eksplorimi neper keto rrugica. Ndaloj makinen dhe ne perfitim te qetesise, afrohem krejtesisht prane saj. Duke e pare drejt e ne sy per te kapur cdo reagim, kaloj doren lart, nen bluzen e saj, duke prekur barkun dhe duke u ngjitur drejt gjoksit. Ka gjoks te vogel, te njome

dhe jashtezakonisht te bute; nuk ka veshur sutjena, vetem nje kanatiere te holle llastiku qe nuk ben asnje rezistence. I shtyp lehte majat e gjoksit me gishtat e mi, dhe shoh sesi ajo buzeqesh nen ze, e dorezuar para prekjës, me syte akoma perjashta.

Ama jashte nuk ka kembe njeriu, jemi krejtesisht te izoluar nga bota. Ne sfondin e radios se makines degjohen tinguj te lehte e sensuale; zgjas doren dhe e ngre volumin vetem pak, sa per te mbytur cdo zhurme tjeter. Me nje buzeqeshje plot konfidence i afrohem edhe me shume. Ajo me ndjek me sy tashme, po ashtu duke buzeqeshur dhe pa e kthyer koken akoma, ama une ul koken drejt gjoksit te saj, duke e ndeshur fillimisht me buze e pastaj me majen e gjuhes, permby bluze, aty ku ka thithkat qe i jane bere me forma te dukshme. Lekura e saj reagon menjehere poshte bluzes ku prej; majat e gjoksit i forcohen si lajthi nen nxehtesine e puthjeve te mia siper lekures por akoma larg buzeve, ndersa ajo qendron e palevizur, duke thithur cdo ndjesi.

Ne ate moment, ajo zgjat duart, me prek ne shpine dhe fillon te me ferkoje lehte. Jane levizje pothuajse te pafajshme, shenja te qarta te nje vajze te virgjër qe po zbulon per here te pare keto ndjesi. Mendja ime instinktivisht me thote te ngre koken e te behem me i eger, duke ia kafshuar lehte gjoksin a tia marr krejt buzet ne goje, por vendos te mos ngutem. Dua ta shijoj kete progres, dua ta testoj edhe pak se deri ku mund te shkoje, sot, apo ne kete histori.

Tashme ia kam zbuluar gjoksin komplet. Ia kap me duar, duke e puthur dhe duke e thithur me nje uri qe vetem sa shtohet brenda meje, ama une nuk ngupet dhe qe te kete vetem siguri brenda saj. Ajo ende nuk ben asnje ze, vetem frymemarrja e saj e shpejte tashme mbush krejt makinen. Duke perfituar nga pafajesia dhe dorezimi i saj, e ndihmoj te zhvishet akoma me shume. Filloj ta puth kudo neper trup - ne qafe, ne gjoks sic po e beja tashme, e pastaj zbres te barku. Edhe pse intimiteti i saj eshte ende i mbuluar nga te brendshmet, une afrohem dhe e puth permby mbathje, duke e ngacmuar lehte me

gjuhe, pastaj me dhembe sikur po e he e duke e prekur me duar. Ne kete pike, ajo eshte bere kuq e flaket nga eksitimi dhe turpi, por qesh e ha buzet, e di mire cpo i ndodh por ka frike qofte edhe te levizi.

Ne momentin qe trupi i saj po dridhet plotesisht nen prekjet e mia, me faqet e skuqura dhe me cdo intimitet tashme nudo mbi sediljen e makines, nje zhurme e mprehte shperthen ne ajer. Per dreq, telefoni i saj fillon te bjere me te madhe mbi kroskot. Ekrani ndricon emrin qe thyen krejt magjine e momentit: eshte mami i saj, qe po e priska tashme te dera e shkolles per takimin me prinder, dhe Mela, qenka vonuar diku paksa...

Kufinjte

30.06.2026

Nen driten e nxehte te qershorit dhe larg zhurmes se qytetit, nje takim i ndaluar ne periferi kthehet ne nje loje te nxehte sensuale dhe provokuese mes nje burri dhe nje vajze te re.

Kjo nate, pas atij takimi te nderprere para shkolle, eshte nje makth i gjate dhe i nxehte pagjumesie. Kur rri i shtrire ne erresire dhe ne dhome degjohet asgje vetem frymemarrja jote, mendja priret te ndertoje skenare qe drita e diellit zakonisht i ndrydh. Gjeja e pare bej sapo shtrihem eshte hapja e asaj llogarie ne TikTok, duke kerkuar emrin e saj si dikush qe po gjurmon nje kod te fshehte. Dhe e gjej. Profilin e ka te hapur, nje dritare e pafajshme drejt nje bote ku une nuk bej pjese, por ku dua te futem me cdo kusht.

I kaloj videot e saj me radhe, dhjetera here secilen. Mela duke qeshur me shoqet e shkolles, Mela duke bere levizje te lehta sinkrone nen ritmet e kengeve te momentit, Mela duke pare drejt kameres me ate shikimin qe tashme e njoh mire – sfidues por pa te keq. I shkruaj nja dy here per ti kujtuar se e kujtoj, dhe pergjigje marr zemra e engjej – ikona qe kur une isha ne moshen e saj, nuk egzistonin. Aty, ne rrjet, ajo duket nje vajze plot jete, e paster, e fresket si ato fladete e mengjesit qe zbresin nga Taraboshi e qe ta flladisin fytyren perpara se te filloje vapa e madhe. Eshte nje kontrast i prere thik mes asaj qe shoh ne ekran dhe asaj qe kam ndertuar brenda makines sime nen driten e zbehte te kroskotit. Duke pare keto imazhe, filloj te thur planin e ri. Kete here loja nuk do te jete ceshtje rasti apo shiu. Kete here duhet te jete nje zgjedhje.

Ditet qe pasojne jane serish nje ushtrim i gjate durimi, por pritja tashme ka nje shije tjeter. Nuk eshte me ankthi i te panjohures, por shija e llogaritur e dickaje qe e di se do te ndodhe. Dhe ky mengjes vjen. Dielli sapo ka filluar te ngjitet virgjër mbi horizont kur une e parkoj makinen serish ne te njejtin vend, poshte pallatit te saj – pak metra me tej. Motori dridhet lehte, radioja flet me ze te ulet dhe syte e mi jane te gozhduar te dera e rende prej duralumini.

Kur ajo del, nuk ka me ate nxitimin e heres se pare nen rrebesh. Ka nje ecje te ngadalte, pothuajse te rregullt, si ta njohe tashme orarin tim. I jap pak makines, i dal perpara dhe hap deren e pasagjerit. Ajo

afrohet te xhami, me sheh drejt e ne sy me nje buzeqeshje te lehte qe i fshihet ne cep te buzeve, dhe me nje ze te qete me thote:

– Me prit pak!

Kthehet mbrapsht dhe futet serish ne hyrje. Kjo gjysme ore qe pason eshte me e gjata e jetes sime tashme. Ndersa pres, kuptoj se loja ka ndryshuar autoresi; ajo nuk po bindet thjesht, ajo po pergatitet. Kur dera e pallatit hapet serish, Mela qe del prej andej nuk eshte me nxenesja e trembur nga rrebeshi. Eshte transformuar! Ka lyer buzet me nje te kuqe te forte qe i ben ato te duken me te plota, ka veshur nje minifund qe i le kembet plotesisht te zbuluara dhe nje bluze aq te holle sa levizjet e trupit te saj lexohen pa asnje sforcim. Me siguri, as takim me prinder nuk ka sot. Me siguri, e ka menduar qe sot te mos paraqitet ne shkollë.

Futet ne makine direkt, pa thene asnje fjale, duke mbyllur deren me nje lloj vendosmerie qe e prek ajrin e mbyllur brenda. E ndjej aromen e saj menjehere – serish vanilje, por kete here me e rende, me e qellimshme. Ajo e ka marre vendimin e saj perpara se te zbriste shkallet.

– Miremengjes, – i them, duke fute marshin.

– Miremengjes, – ma kthen, pa e kthyer koken nga une, por duke fiksuar rrugen perpara.

Nuk shkojme drejt shkolles. Kete here nuk ka nevojë per gabime te qellimshme sepse te dy e dijme rrugen qe do marrim. Marr kthesen drejt periferise, duke e nxjerre makinën jashte qendres se zhurmshme, ne rrugen qe te con drejt Zuesit, atje ku qyteti fillon e humbet neper kthesa e rrugica te qeta qe te nxjerrin gati ne Muriqan. Rruga eshte pothuajse e zbrazet, e rrethuar nga nje natyre e qete dhe e pergjumur nen driten e plote te diellit tashme. Gjej nje hapësirë te fshehur mire, te mbrojtur nga pemet dhe larg syrit te cdo kalimtari te mundshem, dhe e fik makinën.

Une kthehem prej saj dhe mbeshtes krahun mbi timon, duke e pare

me nje buzeqeshje te lehte. Krahun tjetër e shtri pas kokës saj:

- Pra..., - nisem une, duke thyer heshtjen e motorrit qe sapo u fik. - Kjo nuk duket si rruga e shkolles.

Ajo qesh lehte, me nje lloj pasigurie te embel ne ze, teksa shtrengon rripin e sigurimit.

- Jo, me ca duket e paskena ndryshu orarin prap.

- Ishalla nuk te vejn mungesa, - i them une duke u afruar pak me afer, aq sa per ti ndjere parfumit aromen thelle brenda. - A ta heqi ket rripin, apo ke frik se bjen prej makines?, - e pyes me ngacmim.

- Jo per makinën, - peshperit ajo, duke ngritur koken e duke me pare drejt e ne sy, me nje guxim qe sapo ka filluar ti zgjohet. - Kam frike ty.

Dhe syte i qeshin me shume se ditën e pare kur e pata pyet per emrin. Me qeshin edhe mua dhe ndersa mbajme kontakt me sy, heshtja qe pllakos behet e rende, por jo e pakendshme. Dhe nuk pres me dhe nuk dua te kalojme ne mendime. Zgjatem dhe ia kap te dyja duart e saj te vogla qe i mban mbi gjunjë. Jane pak te ftohta edhe pse dite qershori, por sapo i shtrengo, ndjej sesi nxehtesia fillon te qarkulloje. Afrohem drejt saj dhe e puthta ne buze. Nuk ka asnje lloj rezistence. Buzet e saj hapen lehte, me nje lloj deshire te grumbulluar qe nuk kerkon me te fshihet pas roleve te shoferit dhe pasagjeres. E puthta serish, me gjate, me me egersi e sigurisht me me shume deshire, derisa ndjej se si ai buzekuq i forte qe ka vendosur me aq kujdes fillon te fshihet, duke u shperndare neper buzet tona, duke lene pas vetem shijen e lekures se saj te nxehte. Deshira, temperatura, levizjet, gjithcka me thote se vogelushja nuk eshte nje njohese e mire puthjesh - akoma jo.

Me levizje te ngadalta e te matura, filloj ta zhvesh. Bluza e holle rendon mbi sedilje dhe trupi i saj i imet shfaqet perpara meje ne te gjithë brishtensine e saj. Gjoksi i saj i vogel, i njome dhe i paprekur, ngrihet lehte nen efektin e frymemarrjes qe fillon ti shpejtohej. I afro

buzet te ato forma te vogla, duke i puthur dhe duke i thithur ngadale, derisa lekura e bardhe fillon ti marre nje nuance te kuqerremte nen nxehtesine e gojes sime. Ajo leshon nje psheretime te mbytur, duke me prekur floket me gishtat e holle qe i dridhen.

Nuk dua qe hapesira e ngushte e sediljeve te para te na kufizojte dhe te na e beje me te veshtire gjene. Filloj te zhvishem edhe vete ngadale, duke lene tutat ende veshur, dhe e ftoj me nje levizje te kokes:

- Dalim mrapa.

Zhvendosemi ne sediljen e pasme, ku hapesira na lejon te humbim plotesisht ne pranine e njeri-tjetrit. Hapesira eshte e vogel, por e tille eshte edhe vajza. Fillojme te puthemi serish, por kete here me nje ritem tjeter. Mela nuk di as sesi te puthe me gjuhe; levizjet e saj jane te pasigurta, pothuajse mekanike, si te dikujt qe e ka pare kete scene vetem neper filma por nuk e ka provuar kurre. Bur shoku i saj, me eksperiencen e vjeter te vitesh te tera, fillon ta mesoje - ngadale, duke i treguar sesi te ndjeki ritmin e gjuhes sime, sesi te marre fryme pa e nderprere magjine. Jashte, dritaret e makines kane filluar te mbyllen nga avulli, ndersa dielli i forte i qershorit godet xhamat, duke krijuar nje drite te arte qe e ben kete scene te duket pothuajse e jashtezakonshme. Mela duket e lumtur, syte i shkelqejne nga nje lloj gezimi i eger qe vjen kur thyen nje rregull te madh.

Avash-avash, pa e shkeputur kontaktin e trupave, i heq fundin e shkurter. Trupi i saj tashme eshte i zbuluar pothuajse krejtesisht, si nje siluete e holle dhe e bukur qe te le pa fryme. Zbres me buze pergjate barkut te saj te sheshte, duke u ndalur ne bel e pastaj duke e rrotulluar lehte per ti puthe vithet e vogla e te lemuara. Cdo prekje e imja pritet pa asnje lloj kundersizimi; deshira e saj eshte bere tashme nje lloj dorezimi absolut. I heq edhe mbathjet si pengese e fundit qe i ka mbete ne trup, duke e lene plotesisht nudo mbi sediljen e pasme te makines.

Ne kete moment, zhvishem krejtesisht edhe une. Eksitimi im eshte ne kulm, i dukshem dhe i plote nen driten qe deperton nga xhamat. Filloj ta prek dhe ta masazhoj ne zonat me intime, duke perdore majat e gishtave me nje butesi qe synon ta pergatiste, ta cmend por pa e lendum. Ndersa vazhdojme te puthemi me nje deshire te re dhe eksploruese, ia marr doren e saj te vogel dhe ia vendosa mbi mua, duke e udhehequr ne levizje qe e bejne frymemarrjen e saj te kthehet ne nje renkim te lehte.

E shtri plotesisht pergjate sediljes dhe zbres poshte, te intimiteti i saj i lagur dhe i nxehte. E nuhat aromen e saj me te thelle, duke e preke lehte me buze e duke ndier cdo dridhje te muskujve te saj. Padyshim qe ka bere dush e eshte parfumose me kujdes qe heret ne mengjes. Eshte e njome, e bute dhe me arome te mire.

Mendimet fillojne te me behen konfuze, nje lufte e ashper mes deshires kafsherore per ta pasur dhe arsyes qe me thote te ndaloj. Por deshira per te si vajze eshte ende shume e forte per tu shuar kaq shpejt. Ulem serish ne mes te kembeve te saj dhe filloj ta lepij me nje ritem te cmendur, duke perdore gjuhen me gjithë eksperiencen qe kam, duke e cuar ne nje pike ku ajo harron shkollen, mamin, friken, dhe vete boten jashte. Mela fillon te levize ijet ne menyre te pavullnetshme, e deshperuar per te gjetur nje clirim ne kete vale te nxehte qe po e permbyt.

Kur e shoh qe eshte plotesisht e humbur ne kete ekstaze, ngrihem dhe e marr per dore, duke i kaluar krahun rreth qafes. I peshperis afer veshit, me nje ze te ngjirur nga vetepermbajtja:

- Je kaq e bukur, Mela... Kaq e zgjuar, e ambel. Je nje vajz e rritun tash.

Dhe ia drejtoj koken ngadale drejt meje. Cdo shenje frike i ka ikur nga fytyra; ndjenja e sigurise dhe e te qenit e deshiruar e ka bere plotesisht te besuar. E hap gojen fort - duke mbylle syte e duke me lene mua ta drejtoj ne cdo levizje. Ia fus karin ne goje avash, lehte,

duke e shtyre ngadale qe te mesohet me ndjesine e re, e pastaj duke vendose nje ritem te lehte e te matur.

- Lepije, - i them me ze te ulet, duke i dhene instruksione sikur po i mesoj nje gjuhe te re. - Sille koken keshtu... fryje... thithe tani... lepije prape...

Ndersa ajo vazhdon, duart e mia nuk rrijne te qeta. I kap gjoksin e vogel, duke ia shtypur e duke ia lemuar majat e ngurtesuara, ndersa dora tjeter zgjatet poshte per ti kapur vithet. Jane te vogla, te buta, te fresketa. Dhe nderkohe ndiej sesi cdo qelize e trupit tim kerkon te shpertheje, por shtrengoj dhembet, duke u mbajte me cdo kush qe te mos prishem ne gojen e saj. Nuk dua qe ky udhetim te perfundoje me nje akt banal clirimi te shpejte. Dua ta kem te gjithen.

E kap nga ijet, e rrotulloj ngadale dhe ia sjell bythen afer meje. Filloj tia ledhatoj, tia prek me majat e gishtave e madje edhe tia kafshoj lehte, duke lene shenja te vogla te kuqe qe do ti kujtojne kete mengjes per dite te tera. E kap per faqesh, e puth, ia admiroj buzet e saj te holla qe tani shkelqejne. Eksitimi ka arritur ne piken e vlimit. E kap serish nga beli, e rrotulloj serish ngadale dhe e shtrij pergjate sediljes, duke u pozicionuar mes kembeve te saj te hapura per te bere aktin e shenjte. Trupi i saj dridhet ne pritje. Jam gati te futem brenda asaj nxehtesie, e prek ne faqe, ne buze, ne goje, te sigurohem qe po e pret me deshire por pikerisht ne kete moment, perpara se te shkoj me tej, e shoh drejt e ne sy dhe e pyes me nje ze te ulet per cka kisha frike qe nga fillimi:

- A ke ba dashni najher, Mela?

Ajo nuk e kthen koken drejt meje. Syte i mban te fiksuar jashte dritares, ku pemet e pyllit malor levizin lehte nga era. Por ata sy jane te gezuar, te qeshur, dhe te lagur nga nje lloj loti eksitimi e emocionit te paster.

- Jo, - me thote me nje ze qe i dridhet aq fort sa pothuajse humb ne ajrin e nxehte te makines.

Ajo dridhje me thote gjithcka. Por pikerisht ne kete moment, brenda kokes sime dicka ndryshon. Une jam nje burre i rritur, i vetedijshem per veprimet e mia, per me teper, i zotuar me nje femer tjeter. Ka nje vije te kuqe qe ndan nje loje te nxehte sensuale nga marrja e dickaje qe nuk mund te kthehet me pas. Nuk do ta zhvirgjeroj nje vogelushe ne sediljen e pasme te nje makine ne periferi te qytetit. Nuk eshte frike, por eshte kodi i pashkruar i nje burri qe e di se ku mbaron tundimi dhe ku fillon pergjegjesia.

Ashtu sic jam ne pozicion, ne vend qe te shkoj me tej, terhiqem ngadale prapa duke u shkepute prej saj. Ndjeh nje lufte te ashper mes deshires kafsherore dhe arsyes qe me thote te ndaloj. Zgjatem, i hedh bluzen e saj te holle mbi supe per ta mbuluar dhe i peshperis afer veshit, me zerin ende te ngjirur nga vetepermbajtja:
- Je kaq e bukur, Mela... por jo keshtu. Jo ketu.

Ajo merr fryme thelle, e ndoshta ne kete moment ndjen nje miks mes zhgenjimit dhe nje lehtesimi te madh. I kap serish ijet ngadale dhe ia sjell bythen afer meje, duke kaluar ne prekje me te qeta. Filloj tia ledhatoja, tia prek me majat e gishtave e madje edhe tia kafshoj lehte vithet e vogla, duke lene shenja te vogla te kuqe qe do ti kujtojne kete mengjes per dite te tera. Mes ketyre prekjeve, ngacmimeve te buta dhe nje tensioni qe qendron pezull si nje tel i shtrire i terhequr ne maksimum, koha tretet. Pa e kuptuar sesi, dielli ka arrite ne piken e tij me te larte ne qiell. Erdhi mesdita!

Te lodhur nga emocionet, me trupat e mbuluar nga nje shtrese e holle djerse dhe te ngarkuar nga nje energji seksuale qe nuk gjeti dot shperthimin final, por cuditerisht te plotesuar ne kete loje kontrolli, fillojme te vishemi. Levizjet tona tani jane me te ngadalta, pothuajse melankolike, si kur mbyll nje liber qe te ka pelqyer shume. Buzekuqi i saj eshte zhdukur krejtesisht, floket e eger kane humpor formen e tyre te pare, por ne fytyren e saj ka nje qetesi te re, nje lloj maturie qe nuk e ka pasur asnjehere me pare.

Dalim nga rruga dhe kthehem drejt qytetit, por pa hyre ne zonat tona te zakonshme. Ndalojme ne nje kafene te vogel ne periferi, nga ato vendet ku nuk na njeh askush dhe ku mund te rrimë te ulur buze njeri-tjetrit, duke pire dicka te ftohte, pa pase nevojë te fshehim shikimet tona nga bota. Loja ka perfunduar per sot, por te dy e dime qe kufijte qe kemi vizatuar, kane mbetur aty, te pashlyeshem, por ndoshta te thyeshem nje tjeter dite.

Pyetja qe ndal kohen

01.07.2026

E di qe eshte nje loje e rrezikshme, por kur sheh ate trup te lidhur qe te sfidon aq afer, zotimet kthehen ne nje vije te holle kufiri qe pretendon se nuk e sheh.

Lagjja ime ka gjithmone ritmin e saj te pergjumur, te parashikueshem dhe monoton, ku cdo fytyre qe kalon eshte nje imazh i pare qindra here me pare. Por gjithcka ndryshoi pak muaj me pare. Ne dyqanin e vogel anash rruges kryesore, aty ku dritat e neonit ndricojne zyntesine e trotuareve cdo mbremje, vjen nje shitese e re. Quhet Eneda. Ne fakt, qe heren e pare qe e pashe, qe isha duke blere dicka krejt te rendomte – kur ngrita syte per te marre kusurin, dora ime mbeti pezull ne ajer. Ajo ishte ndryshe. Kishte nje trup qe binte menjehere ne sy, nje siluete qe dallohej edhe nen uniformen e thjeshte te punes, dhe nje bel aq te holle sa te krijonte iluzionin e nje brishtesie qe binte ne kundershtrim me forcen e pranise se saj. Por ajo qe me gozhdoi ishin syte. Sy te gjelber, te thelle, te paster si xhami por te ndezur nga nje drite e fshehte, e cila duket se te fton te mekatosh, te braktisesh cdo rregull dhe te zhytesh ne nje loje qe nuk premton kthim pas.

Shikimet tona kthehen shpejt ne nje ritual te perditshem. Nuk jane ende ato flirte te hapura e te zhurmshme qe behen me fjale te medha, por dicka shume me e ngarkuar, nje tension elektrik qe mund te ndihej ne ajer cdo here qe afrohem te kasa per te paguar dicka. Une i bej komplimente te lehta per detaje te vogla – per nje kopse te zberthyer pak me shume se zakonisht, per menyren se si floket i bien mbi supe, apo per driten qe syte e saj marrin ne varesi te orarit te dites. Ajo buzeqeshte, gjithmone me nje lloj vetedijeje te fshehur, duke me pare drejt e ne sy sikur ta dije saktesisht se cfare po ndodh brenda mendjes sime sa here qe trupi i saj i lidhur dhe elegant leviz pas banakut per te sistemuar produktet a per te kthyer kusuret.

Me pas, vjen dita kur rastesia vendos te thyeje muret e dyqanit. Eshte nje paradite e ngrohte dhe une po ec ne nje rruge pak me larg lagjes, nga qendra nga sheshi, kur e shoh. Eneda eshte jashte orarit te punes, pa ate perparesen e thjeshte qe ia fsheh format. Ka veshur nje bluze te thjeshte qe i tregon qafen e gjate dhe xhinse qe ia theksojne ne menyre perfekte kembet e gjata dhe trupin e tonifikuar. Ndalon te

beje punet e veta. Pershendetja eshte e ngrohete, e shoqeruar me ate buzeqeshjen e saj te zakonshme qe ia ben syte jeshile te shkelqejne ne driten e diellit. Bejne nje bisede te shkurter e kazuale, nga ato qe nuk thone asgje ne siperfaqe, por qe sherbejne si ure per tu afruar me shume.

Te njejten pasdite, kembet me cojne serish ne dyqan, pothuajse instinktivisht. E gjej pas kases, ndenjor te rikthyer ne rutinen e saj. Kur afrohem, e veshtroj me nje buzeqeshje ngacmuese dhe i them:
- Gati nuk te njofta paradite pa uniform. Uf, ishe ne fluturim.

Ajo leshon nje psheretime te lehte, gjysme te qeshur, dhe rregullon floket pas veshit.

-Eh, ca me ba... duhet me punu, nuk kena rrug tjeter, - me thote ajo, me nje ze qe ka nje nuance te holle dorezimi, por edhe nje lloj sensualiteti te natyrshem.

Tani eshte momenti i duhur, casti ku duhet hedhur grepi i pare i vertete. E shoh drejt e ne syte jeshile, duke ulue pak zerin qe fjalet te kene me shume peshe:

-Pse te mos dalim nje dite bashke, ku te mundesh me vesh rrobat qe ke qejf ti, pa pas mendjen te puna?

Ajo nuk thote "jo". Thjesht qesh, nje buzeqeshje misterioze qe le gjithcka pezull, duke me dhene te kuptoj se ftesa ka hyre ne mendjen e saj.

Ditet qe pasojne jane nje torture e embel pergatitjeje. Koha kalon me te njejtat ngacmime te lehta, por tensioni midis nesh sa vjen e shtohet. Nderkohe, une kam arritur ti gjeja profilin e saj ne Instagram - pa e pyet. Ky zbulim eshte kthyer ne nje dritare sekrete permes se ciles ushqej fantazine time cdo nate. E shoh cdo dite: fotot e saj ne plazh, veshjet e saj te fundjaves qe nxjerrin ne pah ate trup te mrekullueshem, belin e holle dhe shalet e gjata qe te cmendnin. Cdo imazh eshte nje konfirmim i asaj qe deshiroj me zemer e me te gjitha deshirat. Me kalimin e diteve, deshira per ta pasur ate trup ne krevat,

per ta prekur cdo pjese te asaj lekure qe rrezaton rini dhe bukuri, behet pothuajse e papermbajtshme. Frika nga pasojat apo nga ndonje refuzim i mundshem fillon te zvogelohet, pyetjet e mia te brendshme po merrin pergjigje nga menyra se si ajo me sheh kur i afrohem, por perseri nuk po guxoj te beja hapin perfundimtar. Dhe pritja po me djeg!

Por mmenti i duhur nuk po vjen vete, ndaj vendosa ta krijoj sic duhet. Ne pasdite, kur dielli po perendon dhe marketi eshte pothuajse i zbrazet, marr fryme thelle dhe hy brenda me vendosmerine e nje njeriu qe nuk ka me asgje per te humbe – sado nuk eshte keshtu. Ecja ime eshte e sigurt, ndersa syte e mi jane te ngulur mbi te. Ajo eshte mbeshtetur pas banakut, si gjithmone, duke pare nga xhami, dhe kur degjon hapat e mi, kthehet. Syte e saj jeshile ndezen menjehere nga nje shkendije kurioziteti dhe behet gati te me sherbeje.

Une i afrohem aq afer sa mund te ndiej aroren e saj te lehte te parfumit. Ajo me veshtron, me nje buzeqeshje qe perpiqet te jete profesionale, por qe tradhtohet nga frymemarrja paksa me e shpejte. – Ca don me marr?, me pyet ajo, me nje ze te ulet qe pothuajse dridhet.

Menyra se si i leviz buzet kur e thote kete, ben qe e gjithë dëshira ime per te pasur ate trup nen timin, te mblidhet ne nje pike te vetme. E veshtroj pa i heqe syte nga te sajte dhe i them:

– Nuk du me marr gjë. Sot kam ardh për ty. Du me të ftu për një pije mas pune, sot.

Per disa sekonda ne dyqan mbreteron nje heshtje totale. Kliente nuk ka, ne nuk flasim, dhe mund te degjohet vetem zhurma e lehte e frigorifereve ne sfond. Eneda me veshtron, me syte jeshile qe me duken me te medhenj e me te ndezur se kurre kete here. Ka nje lufte te brendshme ne fytyren e saj, nje dëshirë të qarte që perplasë me dicka tjetër. Por edhe brenda meje, ankth dhe amocion. Ajo kafshon lehte buzën e poshtme, mbeshtetet me të dyja duart mbi banak, duke

u anuar paksa drejt meje, gje qe ben qe dekolteja e saj te afrohej edhe me shume, e lirshme, te derdhet e ta ekspozoje nudo ne imagjinen time plot imazhe.

Menjehere, rrogullohet, me sheh me nje veshtrim te mprehte, ku perzihet joshja me nje lloj sfide, dhe pyeti me nje ze qe me prek direkt ne ate cka une jam:

-Po ti... a nuk je i fejum?

Kjo pyetje bie si nje rrufe ne qiell te hapur, duke ngrire cdo gje rreth nesh. Eshte levizja e saj e pare ne kete shah erotik qe qartesisht, nuk do pergjigje, por do te me japi nje mesazh. Ndoshta, diku me ka pare me te dashuren time Elsa. Ndoshta, tatuazhi i saj ne dore fsheh dicka tjeter. A ndoshta, po do te me thote qe rrugetimi im per ne finale nuk do jete i lehte sa e mendoja.

Shi i Korrikut

02.07.2026

Pyetjet nisin te marrin pergjigje dhe pergjigjet ngrene pyetje te reja; ku ndalon Eneda?

Ditet që pasojne mbremjen ku ajo ngriti pikepytje mbi qellimet e mira, janë nje prove e vertete durimi. Ajo pyetje, “a nuk je i fejuar?”, ishte nje goditje mjeshterore, por une nuk u terhoqa, as ate moment as keto nete. Ia lashe menjehere numrin e telefonit me nje buzeqeshje sfiduese, duke prite që ajo te beje levizjen e radhes edhe si nje forme konfirmimi, por Eneda zgjedh heshtjen; ndoshta as e ka shenuar fare numrin.

Dhe per fat te keq, cdo perpjekje imja per te thyer akullin e per te hyre ne bisede dhe nje here, perfundon ne nje rruge qorre. Nje “hey” e thjeshte, nje kompliment i perzemert per nje nga fotot ku trupi i saj i kolme nxjerr ne pah format e ngjeshura mire, por pergjigja e saj eshte gjithmone e njejta, “seen”, e ftohte dhe e heshtur, që djeg me shume ne cdo refuzim. Ajo po luan me mua, hot and cold, duke e ushqyer fantazine time edhe me shume dhe duke e cuar epshin tim ndaj saj ne kufinjte e marrezise.

Por gjithcka do ndryshoje sonte, ne kete nate te nxehte korriku. Qielli eshte nxire dhe mbi qytet ka shperthyer nje shi i furishem, nga ata shirat e nxehte te veres që ngrene avull nga asfalti dhe ndezin ndjesite, duke mos arrite te ftohin asnje mendim. Ora po shkon 10, dhe une kam nje mendim që mund te coje diku; zbres perjashta, i hyp makines, dhe shkoj prane punes saj ne qoshe te rruges kryesore. Qendroj ketu, me makinen ndezur edhe pak, kondicionerin ne te ftohte, duke para nga xhami që mbulohet nga pikat e shiut.

Kur shoh që dritat e neonit brenda dyqanit fiken, zemra nis te me rrahe fort. Tani eshte prova ime, si ato provat që ke vetem nje gjuajte – humb ose fito. E shoh Eneden që fik dritat, del nga dera, duke shtrenguar nje cante pas dore dhe duket se per fatin tim ska as cader – e pambrojtur para kesaj stuhie te nxehte. Une fik makinen, marr cadren, dhe i afrohem me hapa konfident, që edhe ta kuptoje se nuk jam ketu rastesisht me.

– Hajde futu ktu, – i them, pa shtuar asnje fjale tjeter por ngre cadren

e ja kaloj mbi koke. Eshte menyra ime per te kuptuar ku i rreh mendja asaj – fundja, makina ketu eshte si plan B.

Ajo kthen koken prej meje dhe qesh pak. Se ashtu qesh sikur nuk kupton. Syte e saj te gjelber shkelqejne ne erresire duke marre ate drite joshese e plot jete qe me cmend prej ditesh e prej javesh, qekur ka ardhe ne pune ne kete lagje. Me veshtron nga lart-poste, si nje forme skanimi nga pika e larte se ajo edhe eshte e gjate ne trup, dhe leshon nje buzeqeshje pak ngacmuese, pak se ashtu qesh.

– Pse, me nje cader do me me genjy?, – me pyet, me zerin qe i ka marre nje nuance te holle sensualiteti, natyrshem sic eshte gjithmone edhe kur se ka mendjen.

E kuptoj menjehere lojen e saj. Eshte nje ftese e maskuar si sfide. Dhe mua me pelqejne keto sfida, eshte nje shenje e qarte qe nga fillimi.

– Thjesht po te shoqeroj te makina, – i them me ze te ulet. Dhe shtyp pultin.

Sinjali i makines ndez dritat dy here ne erresire, duke bere nje shenje te qarte ftese mes nates plot shi. Ajo qesh lehte dhe nuk kundershton. Futemi brenda, duke mbylle jashte zhurmen e botes dhe duke marre me vete vetem aromen e saj te lehte te parfumit dhe lageshtiren e ngrohte te nates.

-Per ku?, e pyes, ndersa ndez motorin dhe ajri i kondicionuar fillon te perziehete me nxehtesine e trupit saj qe zberthen bluzen edhe pak, si te mos mjaftoje tundimi qe po me shkakton tashme.

-Ne Pedonale, – thote ajo duke pare rrugen perpara. – Jan tu me prit aty.

Nuk e pyes se kush po e pret. Per mua, ne kete moment, ekziston vetem kjo hapesire e ngushte e makines ku tensioni elektrik midis nesh mund te njihet ne ajer neper shi, ashtu sic dallohej ne ditet e

qeta prane kases. Eneda ka veshe nje kemishe te lehte qe ia tregon qafen e bute dhe xhinset e ngushta qe ia theksojne ne menyre perfekte kembet e gjata dhe kofshet e trasha, qartesisht trupin e tonifikuar e mua sme behet te shoh as rrugen. Dhe duke ecur permes rrugicave te permbytura, ngadale qellimisht per te zgjate minutat, biseda fillon te ngrohet.

- E vuna re qe ma le "seen" at nate, - i them duke hedhur shikimin nga ajo me nje buzeqeshje ngacmuese. - Mendon se me ngacmon ashtu mas ekranit?

Ajo rregullon floket pas veshit, duke zbuluar doren e saj plot me unaza.

- Jam e fejume, - thote thjesht, me nje ze qe perpiqet te jete i prere, por qe tradhtohet nga menyra se si me sheh ne sy pasi e ka skanuar rrugen perjashta.

Dhe e shoh se si dora e saj pushon mbi kofshe. Ka nje tatuazh te vogel qe me siguri simbolizon ate lidhje qe po nenkupton, por une zgjedh te mos e ngacmoj per kete pjese. Pervectse e kam pare edhe here tjera, sonte ne kete shah erotik, une nuk kam ndermend te terhiqem.

- Sikur syt e ty mos thoshin dicka tjeter, - i peshperit, duke zgjate doren time te djathte nga timoni.

Dhe ia vendos gishtat mbi doren e saj. Lekura e saj rrezaton rini dhe bukuri. Ajo nuk e largo doren e saj. Perkundrazi, shoh se si frymemarrja e saj behet paksa me e shpejte, dhe gjoksi i fryhet pak nen ritmin e situates. E gjithë ky epsh dhe deshire e imje per te pasur kete trup te kolme ne krevat, po grumbullohet ne kete kontakt te thjeshte thuajse kazual.

Rreshqas doren me tej, duke ia perkedhele lehte kofshen mbi xhinset e ngushta, duke u ngjite ngadale drejt atij beli te holle qe cmendet ne fantazite e mia te nates. Trupi i saj dridhet pak, nje nxehtesi e fshehur

qe po shperthen nen prekjen time. Ajo kthen koken, syte e saj jeshile ndezen nga nje shkendije e qarte deshire, dhe vibron buzet:

- Kenke i guximshem ti... - peshperit ajo, me buzet qe i dridhen lehte.
- Sdi sa po msherben guximi me e fut krytin ketu, - ia ktjej, duke e preke lehte nga ijet derisa dora me dalet mes kofsheve, krej ne mes, ndersa makina po i afrohet Pedonales.

Dritat e Pedonales fillojne te duken ne sfond permes xhamit. Ne makina nuk ka me shume rresire, dhe loja jone e ndaluar po arrin ne fundin e ketij kapitulli, por dukshem qe asnjeri prej nesh nuk do qe te mbetet me kaq.

- Ktu mduhet me zbrit, - thote Eneda, ndonese dora e saj mbeti ende edhe per nje sekonde mbi timen.

Une e ndaloj makinen avash ne ane te rruges, qe edhe te mund te zbresi pa shume dukje. E veshtroj drejt e ne sy, me nje veshtrim zoterues qe nuk i le me hapesire per dyshime.

- Nuk mund te mbyllesh me nje *seen*, bukuroshe, - i them duke mos i permende emrin qe sma ka treguar akoma. - Nesor kur te lesh punen, mke tu te prit aty, - i them me ze te ulet dhe te vendosur.

Ajo me she me ate veshtrim misterioz sic me ka pare cdo pasdite, ku perzihej joshja me sfiden. Kafshon lehte buzën e poshtme, ekzaktesisht si ate dite te banaku kur gjerat more drejtim.

- Ne rregull... neser tapa e mbylli ma heret, - thote ajo, duke leshuar nje premtim qe me preku direkt ne tela.

Eneda hap deren dhe zbret nen shiun qe ka filluar te pushoje tashme, duke u zhduke drejt Pedonales ku dikush po e pret. Dhe kush po e pret, nuk me intereson aspak. Ajo qe me intereson eshte se loja ka ndryshuar rregullat.

Shkelja e cdo Rregulli

02.07.2026

Pas diteve te tera loje me shikime e heshtje te qellimshme, xhelozia e fshehur dhe deshira e ndaluar shperthejne pa asnje censure.

Pas asaj nate plot shi ne Pedonale, dicka brenda meje ndryshoi. E di qe grepi eshte i hedhur, por vendos te luaj me karten me te rrezikshme: mashkullin kopetent e pa mungesa. Dhe per disa dite me radhe, kaloj qellimisht para punes saj ne qoshe te rruges kryesore. Kaloj ngadale, aq sa ajo te dalloje makinën time permes xhamit. Ndonjehere kthej koken dhe e shoh teksa rri pas banakut, por nuk ndaloj. Nuk hy as per te marre nje uje sic kam bere cdo pasdite, as per ti bere ato komplimentet e mia te lehta cdo mbremje. Genjejne vetem dritat e bardha mbi trotuar, ndersa une vazhdoj rrugen. Dua qe hapin e radhes ta hedhi ajo. Dua qe heshtja ime ti haje qetesine e te ushqeje ate egon e saj te fshehur.

Dhe strategjia funksionon ekzaktesisht ashtu sic e kisha parashikuar. Eshte nje mbremje e nxehte ne pedonale, rreth ores gjashte. Cuditerisht ajo nuk eshte ne pune; eshte ne tavoline ne kafen perballe me disa vajza ndersa une po pi nje birre me ish shokun tim te gjimnazit, Valerin, ne barin tim te preferuar Flo. Eneda me ka pare; e kam pare dhe une, ndonese koken here nga muri here nga rruga, gjyslyket me lejojne ta shoh me vemendje e te njejten kureshtje qe vec eshte shtuar prej muaj. Sapo duke u bere gati te paguajme e te ikim nga ketu, dridhet telefoni. Thelle brenda dua qe te jete ajo, dritarja e fantazive sekrete. Marr telefonin, shoh emrin e saj ne njoftime dhe kthehem prape ne te njejten tavoline e e hap:

Ishte nje mbremje e nxehte, rreth ores dhjete. Sapo kisha mberritur ne shtepi dhe po hidhja celesat mbi komodine, kur telefoni ne xhep dridhi. E hapa. Ishte nje mesazh ne Instagram nga profili qe dikur e shihja vetem si nje dritare sekrete fantazish.

- Ku te iku interesi?, shkruan ajo. Pa asnje hyrje, pa "si je". Vetem nje fjali e shkurter, e drejtperdrejte, qe rrezaton pikerisht ate sfiden e saj te zakonshme.

Buzeqesh i vetem ne tavoline edhe pse shokun e kam ketu akoma. Marr fryme thelle dhe filloj te shkruaja, duke e ditur qe loja e shahut

erotik sapo ka hyre ne fazen e re, besoj, me luftarake. Kthej koken nga tavolina e saj; eshte larguar.

- Interesi eshte gjithmone ketu. Por ishin dhe disa pune per tu zgjidh neper qytet, - i pergjigjem duke menduar se ku u zhduk.

- Pune per tu zgjidh apo ishe nen vezhgim?, - me kthehet ajo me ngacmim, qartesisht duke me lene te kuptoj se eshte ne kontroll te situates.

Ditet kane qene vertete te ngarkuara; shkolla, puna, e dashura ime ne qytet, une kisha harruar gjithcka keto dite. Duke buzeqesh pak, i pergjigjem:

- Ti mendon se une dorezohem para gjanave qe dua?

- Mendoj se po. Aq ma teper kur e din qe po te presin e ti zhdukesh.

E kuptoj qe drita jeshile eshte akoma e ndezur, ndoshta e ndezur me fort, dhe i pergjigjem:

- Jo vec qe nuk dorzohem, por edhe e baj cdo pritje me ja vlej.

Chat-i vazhdon keshtu, ne disappearing mode, edhe per rreth dy ore te tjera. Eshte nje loje fjalesh e ngarkuar me nje tension elektrik qe sa vjen e behet me e papermbajtshem. Chat-ojme per gjithcka e per asgje, por cdo fjali nenkupton te njejten gje: deshiren e cmendur per te pasur ate trup ne krevat. Ajo me ngacmon per faktin qe nuk jam vetem, ndersa une nuk i pergjigjem njesoj por i kujtoj doren e saj qe nuk e largoi kur ia vendosa gishtat mbi kofshe. Ajo me tregon edhe se si ndihet e lodhur e merzitur nga puna, e une i premttoj se do ta bej te harroje cdo lodhje sapo te dali nga ai kafaz.

Kur ora shkon gati rreth mesnates, ajo shkruan mesazhin e fundit:

“Po fik dritat dhe e mbylli per sonte.” Dhe sic i kam bere seen, dal nga shtepia pothuajse me vrap, me nje adrenaline qe me pulson ne tere trupin. Ndaloj rruges me nxitim te marketi prane shtepize, marr nje shishe alkool te forte, disa cokollata per te thyer shijen, dhe nje pakete me prezervative qe e futa direkt ne xhep sapo dal. Jam veshur thjesht, me nje kanatjere te ngushte sic rri ne shtepi dhe pantallona

te shkurtra, pasi nxehtesia e kesaj nate korriku eshte mbytese.

Afrohem, dhe e shoh teksa del nga marketi. Nuk ka me uniformen e punes. Ka veshe nje bluze shume te holle me kopsa, tuta te ngushta si strece qe ia theksojne ne menyre perfekte kembet e gjata e formen e bythes, dhe ne kembe mban nje pale sandale te lehta verore. Ecja e saj ka ate siluete qe dallohet qe larg dhe qe te gozhdon ne vend. Afrohet, hap deren e makines, dhe futet brenda, duke sjelle me vete ate aromen e saj te lehte te parfumit qe mbylli jashte cdo gje tjeter, te njejten arome qe e kam ne mushkeri qe prej nates fundit.

- Uf, cfare vape, - thote Eneda, duke rregulluar floket pas veshit. Bluza e saj e holle eshte paksa e lagur nga djersa e lehte e nates, duke u ngjitur pas lekures.

- E thejme nxehtesine me dicka, - i them, duke nxjerre shishen e alkoolit dhe cokollatat.

Fillojme te pijme nga pak direkt ne makine. Bisedat e para jane te shpejta, te shoqeruara me te qeshura dhe ngacmime te hapura. Alkooli fillon te beje punen e vet, duke rrezuar edhe ato pak mure qe kane mbetur. Syte e saj te gjelber marrin nje drite edhe me te eger ne erresiren e makines. Une zgjas doren dhe filloj ta prek. Se pari te duart, duke i ndier lekuren e ngrohte, pastaj e rrethekoj me gishta lehte mbi kofshet e saj rrumbullake shtrenguara ne tuta. Ndjej se si trupi i saj dridhet dhe frymemarrja fillon ti shpejtohej, ekzaktesisht si atehere te banaku.

Nuk mund te duroj me, dhe i afrohem me shume, ndersa dora ime fillon te ngjitet drejt atij beli te holle. Me doren tjeter, zgjas gishtat te xhepi i pantallonave dhe nxjerr paketen e kondomeve. Ajo i sheh, rregullon veten ne sedilje dhe hedh shikimin jashte nga xhami i makines. Ka nje lloj ngurrimi ne levizjet e saj.

- Ketu... sme pelqen, - peshperit ajo me nje ze te ulet, ku perzihet deshira me nje lloj sikleti. - Nuk du me ba dicka keshtu, shpejt e

shpejt.

Per nje sekonde, nje vale zhgenjimi me ngjitet ne fyt, por truri im fillon te reflektoje me shpejtesi. E kuptoj menjehere qe ka te drejte. Eneda eshte nje vajze e fejuar ne nje qytet ku thashethemet perhapen si flaka; ajo po rrezikon mjaftueshem duke hipur ne makinën time pas mesnate. Te kerktoj te bejme seks ketu, nen dritat e zbehta te rruges, eshte nje levizje egoiste dhe e papjekur nga ana ime qe mund ta beje ate te terhiqet perfundimisht. Nese dua ta kem kete trup plotesisht dhe pa asnje pengese, duhej tia heq cdo lloj pasigurie.

Shfajesohej shpejt e shpejt, duke ndryshuar tonin e zerit per ta bere te ndihej e sigurt.

- Me fal, ke plotesisht te drejte, por spo te rezitoj dot, - i them duke i shtrenguar lehte doren dhe duke ndeze makinën me nje buzëqeshje qetesuese. - Nje super yll si ti nuk do te nbytet neper xhama. Shkojme diku ku jena vetem dhe nuk na nxiton kush.

Pasi ecim per disa minuta neper rruget e zhurmshme te qytetit plot studente e turiste, ndalojme prane nje hoteli te vogel dhe diskret ne periferi - qe une e di. Per te shmange cdo sy kurioz apo mundes qe dikush ta njohi, i them te prese nje moment. Futem une i pari, marr celesin e dhomes me shpejtesi dhe ngjitem lart duke u siguruar qe me pa. Pas pak sekondash, dera e dhomes hapet avash dhe Eneda hyn brenda.

Dhe atmosfera ndryshon komplet. Mbetem pa fryme per nje moment! Sa e bukur dhe e plote duket nen driten e ulet te dhomes. Bluzen e holle thuajse nuk e ka mberthyer fare qe nga makina; kopsat e para jane plotesisht te hapura, duke zbuluar nje dekolte te gjalle. Afrohem pa fole asnje fjale, sikur te mos kemi kohe per te humbur. I hap edhe ato pak kopsa qe i kane mbete dhe bluza i rreshqet nga supet mbi dysHEME. Nen te nuk ka sutjena. Gjinite e saj te plote, te bardhe dhe te paster, me thithkat e ngritura nga nxehtesia dhe ekssitimi, me shfaqen direkt para syve - kompjet te pambrojtur qe me therrasin ti

marr ne goje e ti thith fort.

Nuk pres me, dhe ulem pak e filloj tia puth gjinjte me nje etje te cmendur. I shtrengoj me duar, ndersa buzet e mia levizin mbi lekuren e saj te nxehte. Ajo leshon nje ofshame te mbytur, duke me kape floket me gishta dhe duke me terheqe me fort pas vetes. Eshte nje ndjesi e plote epshi qe po shperthen pa asnje censure.

Duke e puthe pa ndalese ne qafe ne shpatulla ne gjoks, e rrotulloj dhe e shtrij permbysh mbi krevat. Rreshqas siper trupit te saj te tonifikuar pa vonuar shume, duke ndier peshen dhe ngrohtesine e lekures se saj te lemuar. Me njerren dore zgjas gishtat te canta ku kam hedhe gjerat, nxjerr nje kondom dhe e hapa me dhembe. Ndersa vazhdoj ta puth ne shpine, duke i ndier cdo unaze te shtylles kurrizore, me doren tjeter ia zres poshte tutat se bashku me mbathjet, duke ia lene te gjithë pjesen e pasme plotesisht te zhveshur. Trupi i saj i gjate dhe i lidhur eshte i persosur ne kete poze.

Vendos kondomin me shpejtesi, jo me nxitim por me nje vendosmeri te eger per te mos humbe kohe dhe per te shfrytezuar gjithcka, i hap pak kembet e saj te gjata, mbeshtetem mbi te dhe i futem brenda saj me nje goditje te thelle qe ia ndal frymen per nje sekonde.

- Ohhh... - i del nje ze i mbytur nga jasteku ku ajo ka fshehur fytyren.

Filloj ta qi mire, me nje epsh te paster e te eger, pa pasur mendjen te asnje rregull apo pasoje. Levizjet e mia jane te guximshme, goditje pas goditjeje qe e bejne te gjithë krevatin te levize sikur do te thyhet. E ndiej se si ngrohtesia e saj me rrethon dhe me shtrengon me cdo muskul. Pas pak minutash, e kap nga beli, e ngre pak siper gjunjeve te saj, duke ia harkuar trupin ne menyre perfekte, me duart mbi bel duke e shtype poshte, dhe filloj ta qi serish nga pas me nje ritem edhe me te shpejte. Vithet e saj te buta tunden nen ritmin e goditjeve te mia te forta, ndersa ajo leshon renkime te ngjirura qe mbushin dhomen. Nese ka dicka te sigurte qe e dija qe prej ditet pare, eshte se ne kete dhome, ajo keshtu do ishte.

Ne nje moment, kur nxehtesia arrin kulmin, terhiqem dhe i dal perpara. Shtrihem me shpine ne krevat, para saj. Eneda, me floket e cregullt qe i varen mbi supe dhe trupin qe i shkelqen nga djersa, zhvendoset drejt meje. Zgjati doren, me heq kondomin qe rri ngjitur for pas karin tim te forte me nje levizje te ngadalte dhe me ulet mes kembeve e fillon te me marre ne goje. Pa asnje turp, me nje ritem qe tregon se ajo nuk eshte me ajo shitesja e brishte te dyqani, por nje femer qe po shijon cdo moment te kesaj loje te ndaluar e te cmendur. Syte e saj te gjelber me shohin drejt ne syte e mire te erret ndersa leviz koken avash, duke me cmende me cdo thithje. Ne buze nuk po puthemi akoma; eshte nje rregull i pathene i kesaj nate, nje menyre per te mbajte tensionin e paster erotik pa u perzier me ndjenja te tjera. Ne puthemi neper trup, ne qafe, ne gjoks, duke lene gjurme te nxehta kudo. Jemi nudo te dy, te cliruar nga cdo maske apo uniforme.

Derisa ngrihem pak dhe e veshtroj nga lart.

- Ik me merr te canta nje tjeter kondom, - i them me nje ze urdherues.

Ajo nuk kundershtot. Ngrihet nga krevati dhe ecen nudo drejt qoshes se dhomes ku eshte canta. Silueta e saj nga pas, me belin e holle dhe shalet e gjata, eshte pamja me eksituese qe do deshiroja ne kete mbremje. Nuk i rezistoj dot dhe ngrihem menjehere, e shkoj pas saj para se ajo te kthehet. Ia marr kondomin nga dora, e vendos vete ne sekonda, dhe e mbeshtes vajzen pas murit, ne kembe nga pas. Ia kap ijet fort me te dyja duart dhe i futa serish brenda saj me nje egersi qe e ben te leshoje ofshama te forta. Goditjet nga pas ne kembe jane te shpejta, te pakontrolluara, nje shperthim i paster i gjithë asaj deshire te grumbulluar per kaq muaj me radhe.

Nga muri kalojme perseri te krevati. Por kete here, lojen e merr ajo ne dore. Eneda vjen siper meje, hip si nje mbretereshe qe kerkon te zoteroje cdo gje. Me shtyp fort me trupin e saj, duke u perkule perpara ne menyre qe te mi vere cicat direkt ne fytyre. Ndiej thithkat

e saj te nxehta ne lekuren time, ndersa une e shtrengoj fort te beli i holle me te dyja duart per ti dhene drejtim.

Ajo fillon te tundet siper meje me nje ritem te eger e te shpjete, duke u ngjite dhe duke zbrite pa asnje meshire. Syte e saj jeshile ndricojne nga pas flokeve te cregullta, duke me pare nga lart me nje veshtrim sfidues, sikur te thote "Shiko vetem mua!". Nxehtesia po na mbytet e dyve, levizjet behen me te shpejta, goditjet me te thella. Ndjej fundin qe po vjen si nje vale e madhe oqeani. Me nje ngerc te gjate dhe nje renkim shlrues, prishem brenda saj, duke e mbushur kondomin me aq shume leng sa habitem se si nuk u shqye e nuk shpertheu nga trysnia.

Pasi kam mbaruar cdo pike energjie, ajo rreshqet ngadale siper meje, por nuk largohet. Zhvendoset dhe ulet siper gjoksit tim, duke me pare drejt ne sy. Pa thene asnje fjale, zgjat doren te vetja dhe fillon te masturbohet direkt te fytyra ime. Frymemarrja e saj eshte e rende, trupi i dridhet nga eksitimi i mbetur. Une e shoh nga poshte, si nje ushtar ne beteje tashme i pushtuar, duke shijuar cdo levizje te gishtave te saj derisa ajo leshon nje ofshame te fundit te gjate dhe prishet me bindje, duke u rrezuar mbi gjoksin time duke cliruar edhe ajo energjite e saja.

Me vone, pasi jemi qetesuar pa fole shume, ngrijemi dhe futemi se bashku ne dush. Uji i ngrohte fillon te laje gjurmet e kesaj nate te cmendur. Ndersa rrijme nen dush, fillojme te bisedojme me shtruar per te paren here, me nje ritem me te ngadalte e te qete. Per here te pare pas pese muajsh shikimesh te kasa dhe mesazhe te fshehura, prezantohemi zyrtarisht me emra, dhe tregojme gjera te vogla per jeten tone, sikur te jemi dy njerez te zakonshem qe sapo u njohem.

Dolim nga dushi, mbarojme edhe kete pak alkool qe ka mbete ne shishe, dhe vishemi ne heshtje. Cdo gje ka perfunduar. Dorezimi ishte i plote. Del ajo e para nga dhoma, e pastaj une. Hipim ne makine dhe nisemi drejt lagjes sone te pergjumur dhe monotone. Kur makina ndalon prane rruges kryesore, ajo kthen koken, me jep nje buzeqeshje

te fundit misterioze, dhe zbret pa thene asgje tjeter.

E shoh teksa zhduket ne erresire, duke u kthyer ne jeten e saj, ashtu sic une do te kthehem ne timen. Loja ka mbaruar, rregullat jane thyer, dhe asfalti i lagur i korrikut eshte deshmitari i vetem i kesaj qe ndodhi.

© 2026 Eri Malsori

pasion.al · eridrekaj.com

NIPT: M67624701N